Keszthelyi György

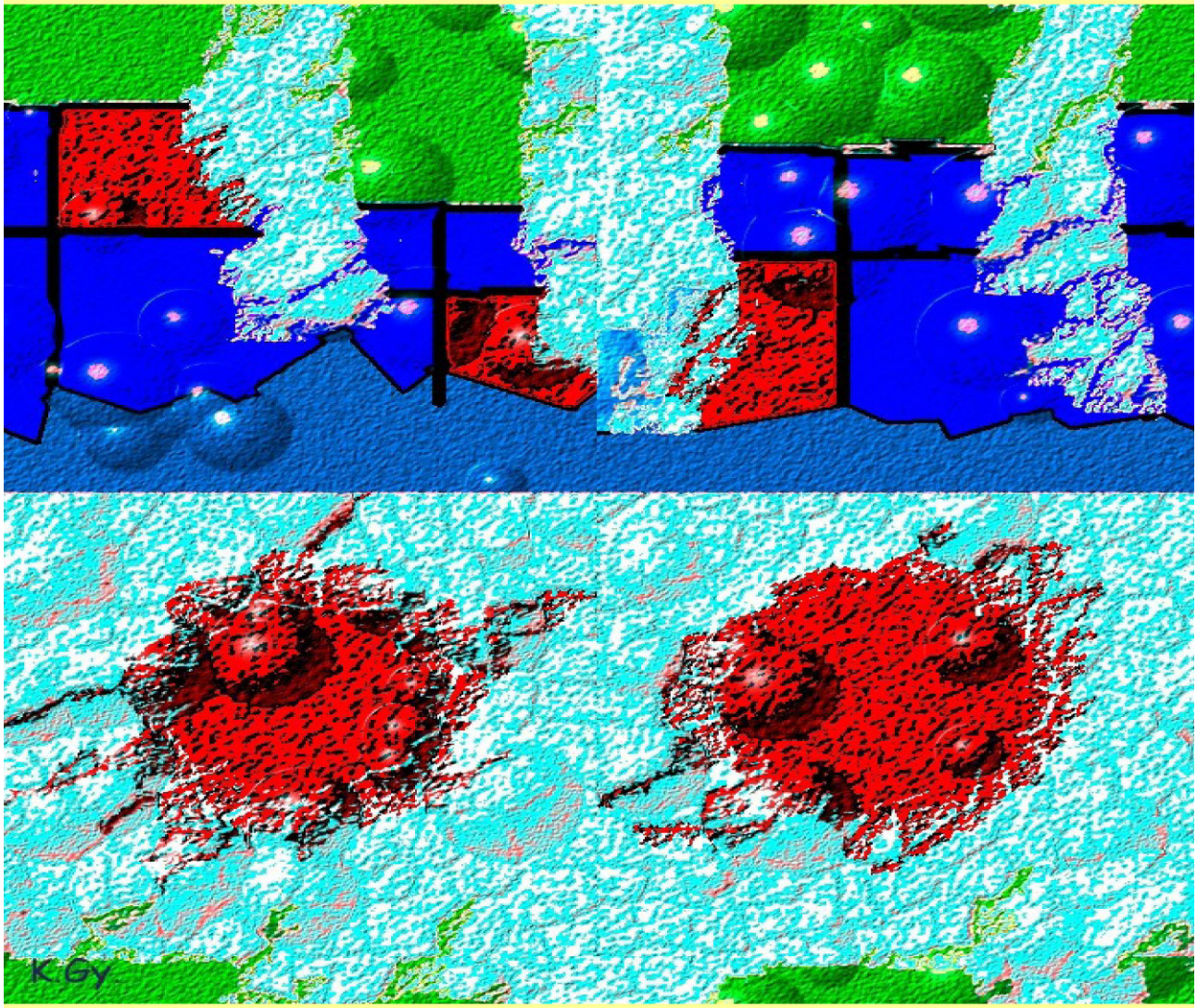

Csendélet-mezsgyén

Keszthelyi György

Csendéletmezsgyén

Versek

(2010-2013)

TARTALOM

Révész
Sejtekre bontott színpad
Pillangókisasszony vége *(egy könyvborítóról)*
Rorschach
Levélke Tolsztojhoz
Rövid nyelvlecke *(együttélő nemzetiségeknek)*
Rövidre zárom
Sirató
Sűrített levegő
Szétnyílik mint a holló
Szilánkokból tükör áll össze
Szimfónia
Sziromhullatás
Befelé szül az üveg méhe
Téma a sötétben
Templomtakarítás
Thészeusz hanyagul
Thészeusz itt marad
Tisztítóbűz
Titoktalanított levéltöredékek *(nem készpénz)*
Törpe viszi az apját
Trójáig billeg a hintaló
Új távoli templom
Válaszd ki a másik házat
Vidám változatok elmúlásra
Vigyázz a lázra
Virtuális ima
Visszafordult gondolat
Visszapörgő celluloid
Zenéket szerez az őrül(e)t
A gazdátlan bagoly
A felső szomszéd
A játszma lényege

A jóisten ellátott
A kakasos év
A közöny receptje
A legalsó játszótér
A mellékutca
A raport
A ravaszul eltűnt év
A reverend
A sokadik napon
A szőke őz remeg
Adatok érkezése
Akkor sem változom
Állok a sorompó előtt
Álomlabirintus
Amikor az emberre rájön
Alig két éve költöztem át *(visszapillantás egy történet színhelyére)*
Átruccantam régi évekbe
Az álom fázisai
Az amatőr
Az első és utolsó tárgyalás
Az idő is
Az öreg festő
Az őrült sirály
Az utolsó előtti oldal
Azért olvasok
Azt hiszem, megérte
Azték ház – sínpár
Beszóltak
Bűnbánat
Föld nyelte madár
Cementházban
Csak addig
Csak éjszaka kérdez
Csendéletmezsgyén
Dallamkór *(mikor tennéd le a lantot?)*
De mi lesz a bakával? *(ne nézzünk este dokumentumfilmet)*
Dögölj le mellém
Ebek ötvenhatodján

Ébredéskor már sakk és matt
Egy emlék nem javul *(él aki nem)*
Egy ösvény, két pólus
Egy zsenit kérek
Egyik mérföldtest
Bakelit lemezen recsegő...
Elég bármi
Életre sebez az avar
A vidám hintaló
Elkap a veszett falka
Elkülönültem
Ellentálmodó páciensek
Élő és halott kiesések
Deletálál (Dr. Gatty utolsó feljegyzése)
Delila
Az első tél bére (N)
Utóhang / Pihen a buldózer
Emberfeletti
Emlékek mint díszletek
Esti létösszefoglaló *(Dr. Gatty naplójából)*
Esti társalgás vénülőben
Évszakra öltözöl
Ez csak egy új mese
Ez nem állomás
Tiltott fertőzés
Faarcú madonna
Fekete fék *(pillanatkép önmagamról)*
Fekete madarak
Felségsértő szonett *(bűntársamnak)*
Fészkére száll egy omnibusz
Figyeld a nagy halászt
Föld-vitorla vászon
Gépesített ceremóniák
Golgota
Ha felkeres valami hívatlan
Hagyjatok röhögni magamban

Egy eposz maradványai
A torony
A bajok
A deák
Haikufélék
Hajnalban a ház
Halántékából gyümölcsfaágak *(vidéki tragédia)*
Halottfaggató szonett
Hangyaboly Nepálban
Harmadnapra a tükörbe néztem
Három a templom *(kivégzett monológ)*
Heléna ki- és visszaruccanása
Helyettesítések *(hajnalban lobban lángra az emlék)*
Herberstein Felicia és doktor Gatty levelezéséből *(töredék)*
Hogy merre látok *(Melindának)*
Honnan tudhatta volna *(magamról Ladik Katalinnak)*
Idült világ
James Watt javaslata
Játék vagy tűz
Jönnek éjjeli képek
Azért ébredek ilyenkor
Kampó vagy kereszt
Kattan a kulcs
Keresztülível mint híd
Két tremolo
hull lik (tremolo 1)
megjött (tremolo 2)
Ki mit tehet
Kihagyott szünetek
Kísérőzene
Lámpaoltás után
Lélekszonett *(Irvin D. Yalom nyomán)*
Limerick-forma helyzetjelentés
Ma halott a nyár
Ma láttam a kóberes szekeret
Ma megint akvarell
Ma példának okáért
Magándinasztia

Magányos esti morfondír
Már nem tudom pontosan
Éva most – és megint *(Debreczeni Éva emlékére 1)*
Már statisztika sem *(Debreczeni Éva emlékére 2)*
Meg sem gyújtom a villanyt
Megjelent Frida Kahlo
Megkeresnek
Mennyi van még a partig? *Vakondsirálynak*
Mértan a folyó fölött *(egy fénykép nyomán)*
Mesében – vagy hol
Minden második tegnap
Miorica *(perirat)*
Mit kivel *(válasz egy elküldetlen levélre)*
Moszkvai képernyőn
Mozdulatok lázálma
Nagyvérkör
Négykezes *(dallam)*
Nem eszem szárnyast
Nem több még ez az utca sem
Nevetek zsákba gyömöszölve
Nincs alibi
Oberon gyertyát gyújt
Oda és vissza
Ordasszonett
Országszonett
Ott élsz a képen
Napszilánkok
Óvatosság *(rajz nyomán)*
Összefüggelékek
Passió
Rideg cáfolat legelső arcom
Ösztönökön innen és túl
(Versper)
(ez a harc lesz a végső)
A szépség új változatai

*A fedőlapon és a kötetben Keszthelyi György gépgrafikái * Szerkesztő: Cseke Gábor*

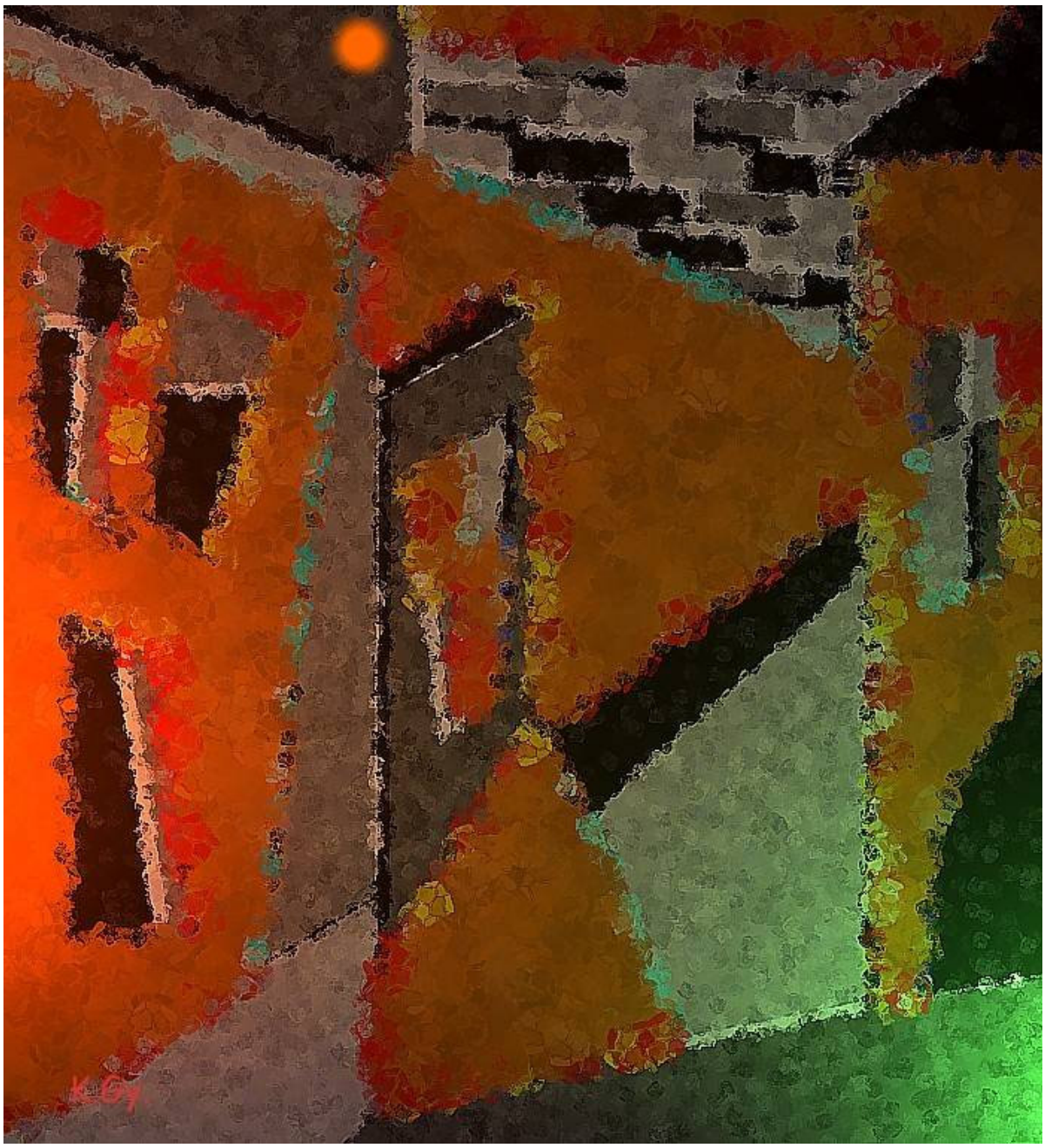

Lakónegyed / Keszthelyi György géprajza

Révész

Révész, az annyi, mint annyi
hullámot számláló kikötő.
Félórányi lebegő
útirány, válaszkereső.
Egy part mellől merre indulsz?
a majdnem-gyermekkor hazaint.

Figyelmeztethetsz.
Színe a szónak? –
Egyenlő ének.
Népdal, dióbél, dögvész –
Eseményhalmaz. megértendő,
időnként, néha, megint.
Egy meg egy: kettő. merre az utunk?
a huzat elhúz, elnyújt –
nyugtató, mint a hó. –
Kézcsók, az ajkak kelyhe
és miegyéb. Csipke, fodor,
álom. Kiköt a tenger
a csónak deszkákból ácsolt
rozoga állomásain – bomlik a mozdulat,
csöpög és kiakad – egyszer volt,
hol nem. Jövünk még, megyünk –
(az Úrnak is van némi kegyelme)
egyazon csónakban evezünk.

2012. február 26.

Sejtekre bontott színpad

Mögöttem fekszik a stilizált kontúr,
összefércel egy útmenti fával –
széle és hossza szinte végtelen.
Évgyűrűkre, sejtekre bontva
bevárja azt a magasztos órát,
amikor a merev, mértani háttér
rikoltó-vörös pipacsmezővé válik –
olyankor felkúszik a lenyugvó napra.

Tündérországban törvényszegő lennék,
beárnyékolnám az arany dekorációt,
a márványba vésett vízszintes nyolcast,
a lágy orgánumot, a koreográfiát.

Az én tánctermemben óriásdenevérek
röpködnek, csendes falkába verődő,
sovány farkasok zöld szeme fénylik.
Pupillám telihold a pléhtető fölött.

Mozdulatlanul állok az öreg színpadon,
hasadó deszkák, festett rongyok között –
hasonlít ez egy omló agyagházhoz,
amelyben olyan komédiások laknak,
akik már többször életre keltek.

Mellek, végtagok, verőerek között
egymásba tépő színekről álmodom.
A szerző is abban a galaxisban él,
ahol a hangszer magától zenél.

2012. október 15.

Pillangókisasszony vége
(egy könyvborítóról)

Pillangókisasszonyt fekete huzalok
rögzítik a kihalt utca
különböző függőleges pontjaihoz.
Mondhatni, mindegyik üresen kongó ház
magáénak tekinti, bár sehol sem lakik –
még a kissé derűsebb ég is igényt tart
látszólag már merev, de még
a szabadság színeiben lüktető
áttetsző szárnyaira.
Pillangókisasszony olyan,
mint keresztespók körkörös hálója
közepére merevedett tarka rovar...
tekintetében is belenyugvás,
mintha csak szemlélné az elkerülhetetlent.
Keze hátra-, bokája összekötve;

gyönyörű rab nő az elmúlás sikátorán,
hetven centire a feszes utcakövek felett –
ez a keskeny sáv – már mondtam talán –
kihalt – holmi szürke, hosszúkás ablakok,
mint gyáraké – csak azok bámulják,
ahogy ott függ a tündér mozdulatlanul...
de sehol egy házmester, egy lakáj sincs sehol –

Így fogja végezni Pillangókisasszony,
mert ellentmondott a mozdulatlanságnak –
lám, még egy strici sincs kézügyben ilyenkor.
Molyrágta királyfi hever a kuka mélyén.

2010. július 24.

Rorschach

csöppenő betűk – valaki
végtelen nyolcasát törli a falról –
alább mackótalp
karmok nélküli virágszirom –
padlóba süllyesztett
kétujjú lábnyom önti
a fényt egyetlen forrás –
ha kinagyítom eltűnik
balról egy halálra zárt szem –
krómozott vízcsap mered
a falból – határozott
névelő hangsúlya
húzza alá –
így már olvasható –
így hát érvénytelen

2010. november 12.

Levélke Tolsztojhoz

Lev Nyikolajevics!
Ugye Ön is megütközött
azokon az éles kontrasztokon,
hogy mondjuk az arisztokrata
mandzsettagombja is – ha elesik –
sáros lesz – a tükör goromba
néha – ugye észrevette?
A polgár úgy képzeleg egy darabig,
hogy az élet hatalmas gyerekszoba;
fővárosa a nagyvilágnak.
Meg hogy az ólomkatona
kezét-lábát sosem tépi le gránát.
Aztán, amikor a nap sugara
izzásba hozza a nagyítólencsét,
a fény fókuszában megjelenik
Isten.
Kaukázusi hadapród-arca van,
rávilágít a semmiségre.
Erre Ön is, Lev Nyikolajevics,
(mint már annyian eddig)
ötvenvalahány évesen muzsikká válik.
Az arc sánca mélyül,
a tekintet is földhöz ragad és
kihűl, mint egy elkobzott birtok.
Szerencsés ember mégis, Lev Nyikolajevics.
Ott, azon az utolsó állomáshelyen,
a reménytelen remetelakban
csak ilyen vén, beteg szemek szülhetnek
életerős, szlávajkú nőket,
ragadhatnak fegyvert,
indulhatnak a hegylakók közé –
hinthetnek végül a tarlóra lenzsákból
lassan beérő asztapovói békét.

2011. június 29.

Rövid nyelvlecke
(együttélő nemzetiségeknek)

Én, vagyis a nyelvi söpredék
(itt) – kérdem, mert elszakadt a fék-
zsinór – vagy valami egyéb tartozék;
(az agyamba vágott lék alatt
csontszálka gyűjtemény – éhező halak
vacognak, de hát ez kevésbé fontos)...
mégis visszatérek: ki a főkolompos?
Színt vallani = súlyos stílushiba,
bűnper – aszalódhatnék egy koszos dutyiba'...
selejtes moszattá képezne a törvény...
Mi a frász? Я не знаю.* If you're not James Bond,
ce dracu eşti pe lumea asta – în fond?**
Ezek után én inkább nem beszélni.
Ezek után én inkább nem látni.
Én inkább lenni szenilis vakond.

2012. január 28.

* nem tudom (orosz)
** mi az ördög vagy tulajdonképpen? (laza fordítás románból)

Rövidre zárom

rövidre zárom az elektromos kulcsot
bedeged ilyenkor az öreg kapu
raktáron sincs már kábel foglalat
meg aztán minek a fényfelszerelés?
egy falat – két falat – tengeriszemek
látom és tudom a galambetetőt
na és ha több a szárny mint a lélek
a háztetőt is megérinted néha
nem beszélve a léha túlvilágról

benned és bennem s a világ végibe'
testizik-lelkizik pár költő és koldus
világ kezdetekor – almaszedéskor
asztalhoz ülnek a kiűzetések
hát akkor... akkor hát... ez is egy rítus
megmérettetik és elfogadtatik
egyszeregy – felszentelt egyetlenegyszer –
szórzótáblányi busás sikerekkel

úgy-bizony léthaver – te vagy a harmadik
rövid gyufaszál – kihúztak – tedd el
magad s a többit egy idegen zsebbe
(Isten is idegen közegből származik)
majd megérzem én hogy mi és hogy ki
meg azt is hogy mennyi a megengedett
szóbűn a versbe mint késél – vagy baki

2012. május 25.

Sirató

fehér-fekete folt
rikító látomás
ujjbeggyel festett
szivárvány a falon
szó dallam-e vagy
átok éppen – nyárba
nyúló téli este
útmentén zokogó
huszonkét bokor – mi
menthető át még
abból a vésett
márványkastélyból
a belső szobába

a belső szobából
nyíló márványkastély
szerteburjánzó
bokor – méregpohár
mély fekete fészek –
halálnak fiatal
unokája lakja
szó-e dallam vagy
ujjbeggyel festett
fehér-fekete
végtelen este
szivárvány-ívek
tapintható teste

halálnak fiai
fiatal lányai
szálljatok a kerten
át mint a zsoltár –
ima vagy átok –
márványkastélynak
unokája – várlak –
ujjbeggyel festek
szivárványt neked az
elátkozott falra
a belső szobából
nyíló fekete-
fehér hallgatásra

2011. június 6.

Sűrített levegő

Forgószél a menü, nem teasütemény
vagy forró fekete – húsból van a teste
az esti mesének – különös jövevény.
napszelet? seszínű sejtállomány?...
ki hitte volna, hogy erre vándorol
távoli égövek gazdag tájairól?

A kiáltás körül sűrített levegő,
egy visszajátszott, süvítő golyó
jól ismert röhögése. a ferde térerő
eljátszadozott már sokezer félelemmel
míg egy örökmozgó, korán ébredő
szellem festegette a vörös graffitit,
falakat fedett a vért hullató festmény.

Szerelmet vallok a sáros folyónak.
Szeretem ezt a fövenyes partot.
Én itt vagyok, odaát valaki mások...
Megint elnéznek, megint elnapolnak.
Rímet recseg a türelmetlen csónak.

2012. január 26.

Szétnyílik mint a holló

Amikor színre lép
a kivájt szemű
koszos rivaldában,
lábujjaiból karmok nőnek –
azokkal kapaszkodik, fogja
a gyalulatlan deszkaemelvényt.

Amikor színre lép
még este van – nem lát
sem reggelt,
sem hulló madarakat
a vacogó télben.

Amikor színre lép
már sejthető:
szája megnő, ürít
savanyú, büdös végterméket,

szétnyílik, mint a holló kloákája,
mint fekete árnyék reped ketté
a cementkripta-ország
fedele fölött.

2011. február 18.

Szilánkokból tükör áll össze

Csonka szobor az állomáson.
Senki sem látta még.
Kisajátított magánylátomás,
zsíros csavarok, tengelyek között
hatalmas, öntelt egyszülött.
Nem közeleg, nem lép,
nem sípol, nem zakatol
a szent földre vándorolt vonat.
A lovak is csak valahol a sztyeppén –
Csend csenden alszik a váróteremben.
Mi is lehetne ez?
Orkhésztra, theatron, szkéné,
ógörög színház, félkörív
vagy valami más,
valami summás
evangélium.

Mi az a sok tollú a baldachin alatt?
Ki játszik hárfán fehér neglizsében?
Miért másolta át valaki a hangsúlyt,
a dallamot és a léptek hosszát?
Miért áriáz' a lángoló város?
Ablak ablakra néz, tükör a szembe,
időhöz idomul a billentyű, a húr.

Fekete bárány az üveghegyen túl.
Farkasüvöltés földön és vizen –
elhantolt népmese – balsors.

Ne hagyd magára a szolgálóleányt,
láncra ne verd a kóbor kutyát!
Lábad nyomába lépnek
most és mindörökké,
Úgy legyen – itt – ámen – odaát.

(Csuklóba vert szöget se keress.
Kabátod ott csüng egy száraz faágon,
visszanézel és hazaindulsz.
Kézen fogod azt, aki sehol).

A mindenkori nő csak játszik tovább:
füzetbe rajzolt naprendszerekben,
vásznakon fekszik, elnyűtt ágyakon,
szent szűzként, kokottként,
áldást oszt, alkudoz',
hálapénzt csörrent
áruló csók után,
utolsó utáni vacsorán.

Üres lesz végül a karzat, a páholy,
egyetlen szék se reccsen.
Az Úr is megpihen. Még mindig hallgat
a végek kezdetéről.
(nem is lesz talán)
Mondd, Isten: éreztél-e
némi csalódást
a teremtés után?

2012. szeptember 27.

Szimfónia

Annyi a kérdés ahány az élet
Annyi az igény ahány a méret

Annyiszor költő ahányszor késett
Annyiszor márvány ahányszor vésett

Annyiszor halott ahányszor várja
Annyi virágot etet a tálba’

Annyiszor nyugat ahányszor kelet
Annyiszor gyilkol ahányszor szeret

Addig az álom ameddig ébred
Annyi közeped amennyi véged

Annyi az ahány amennyi határ
Ameddig ország ahonnan bazár

Ahányszor szeret annyiszor véged
Ahányszor halott annyiszor ébred

Ahányszor madár annyiszor márvány
Amennyi hiány annyiszor árvám

Ahányszor gyilkol annyiszor angyal
Ahányszor eszem annyiszor asztal

Annyi a közhely ahány a szív
Annyi hegyesszög ahány körív
Ameddig ember ahonnan állat
A sors emel és von vissza vádat

2011. július 11.

Sziromhullatás

tetőcserépen fénylakk
átfénylesz torz üvegen
foszlott függönyön –
te színpadra alkotott
rejtőző drámai nyár

szünetben itt ül
széken csempepadlón
és kérdez – azóta is
kérdez a főszereplő
mutatok neki barna
fényképeket – látod
csahol a falka
a hajtóvadászat
szünettelen –
az élet meg...
látod ennyit ér
ennyire törékeny
a szilánkok merre
repülnek – az aki
tudja majd összeszedi
tapasztja pohárrá
vázává amforává

a palántát mégis
elültettem – életre
keltek apró gyökerek
öltözöm lassan
máskor ledobom
rongyaim az elvárt
helyzet szerint
próbálgatok titkos
éjféli hazajárást –
sután gyakorló szellem

vagy időre ítélt
lázadó test vagy
szökött gályarab vagy
megroppant szárny vagy
legyintő kézfej vagy
sziromhullatás

2011. május 2.

Befelé szül az üveg méhe

feltehetően éjszaka van
bár nem meggyőzőek a tér színei
feltehetően Kant van a hangokban
vagy valaki más aki bár sejtheti...

olyan volt a tél mint a vasárnap hinni sem tudtam az arcnak
pantomimjátékot adtak elő itt is meg ott is ahol a belépő ma még
ingyenes többe fog kerülni úgy tizenöt év múlva. nem ez a lényeg

boncolgatják az első szindrómát
Ádámot Évát az őrszoba titkait
az üres medren hogy lépett át
az Úrnak nevezett. mindnyájan sejtik

viszont sokkal fontosabb a tea forráspontja és az útvonal
a zebrán vagy a mellette történő szabálytalanság – érintése
a tenyérnek tíz ujj hancúrozása bekamerázott tiltott játszótéren

szétbontott tető a rendszer
száz Hold a körte – időnként kigyúl
utoljára vagy egyetlenegyszer
valaki válaszol: s te hogy érzed magad?

közel a megálló relatív az ember megértése elfogadása
a történelem kitartó utánzatainak – súlyos a piactér
üzenete amikor naponta helyesebben esténként felszáll

bontják lassan a színes kárpitot
ajkukba harap a pattanó rugó
egyikük elesett a másik ásított
miért fekszel úgy? kikötve az ágyon

majd elfoglalja helyét – emlékszem megtörtént – másodmagával
ha visszaint az ember giccs vagy tűréshatár szóval így adódik
harmadnapra ott sem találom ahol a négylevelű szerencse sarjad

mindegy hogy mi – szűnni nem akar
csónakos evez át a városon
ágakon bogok – engem nem zavar
a delírium díszelőadása

úgy magyarázza ennek az a célja és rendeltetése – megérteni
illik – hogy az ismételhetetlen délutánok elmúlást lehellnek
a gyermek nevetése arra figyelmeztet hogy félig-meddig igaz

tántorognak kőfalak között
fogalmazzák a vakok eposzát
az amelyik győztes Cézárnak öltözött
kifordítja két tátongó zsebét

csuklóján óra sincs írni meg képtelen – ott vagyok – kettőkor
vele ébredek mintha a város viszonylag rejtett épületében
örökké úgy húznánk meg magunkat mint szegény kidobottak

befelé szül az üveg méhe
rákérdeznék a bólogatásra
képspengén villan együttérzése
az elviselhető kutyaharapásnak

2013. március 21.

Téma a sötétben

Úgy látok, mint a vak –
megérzem a guruló labda auráját.
Egyetlen érzékszervem sincs,
tájékozódásom a gránát-
repesz vagy a szélmalom receptje –
magát az iránytűt
fel sem ismerem.

Kezét csókolom. Hol az illat?
Hol vannak a napnyugtáról szóló
bíborvörös körmök?
A forró tenyér? Harmatos északi part...
körös-körül még érintetlen öblök.

Úgy látok, mint a vak.
Ismeretlen, elfelejtett szemmel
írok, olvasok – kitapintalak
sosemvolt kezemmel.
Magammal viszlek a katakombába –
Te: mindentudó, kóborló Sába —
Én: őrült vak-
ond.

2012. február 12.

Templomtakarítás

Biztosan tudod, mit keresek
a zárt kapu mögött, a templomhajóban,
mi maradt meg a márványtáblából,
miért néznek utánam a szentek.

Esküszöm, hogy a plüsspárnákra
különös gonddal vigyázni fogok.
Vedd le, ember, a fülbevalódat,
hozz tiszta vizet. Hiába dadogok?

Ugye, te, aki csak látsz, meghallottad,
sőt, megértetted azt a pár profán
bocsánatos bűnt a folyosó oldalán,
amelyet én csak úgy... általában...

de néha ünnepekkor is szerteszét szórok.
A kórus felől orgonadallam –
semmi rikoltozás, üstök vagy dobok
felhajtást keltő tövises hangjai.

Azért jöttem, hogy megtisztuljatok.
Halljátok, kőtömbök, szálkás fapadok?
Nem kell se szendvics, se fekete –
gondolkozom a rómaiakon...

Sarokba dobom a lelkem – a felmosót.
Közelemben egy rongyos behemót
ásít és úgy tűnik, fázik. Didereg.
Átfutnak rajtam az időszámítások.
Csak a test fáj. Ezt se vedd zokon.

2012. december 20.

Thészeusz hanyagul

Mindig is ott – akarva-akaratlanul –
azon az oldalon, amely nem fordulhat át
a valóság mögötti látszaton,
a száz alakban megrajzolt parlagon,
ahol vagy gyökeret ereszt
vagy megrothad egy isten –

Mindig is ott – eltékozolva
irányait s a visszautakat –-
almafák alatt ácsorog Thészeusz –
száz évben egyszer mintha rád ismerne –
ősbűnei fáradt orgonasípok,
ott hevernek a koraszülött fűben –
az ágakra is aggat belőlük – hanyagul.

2012. június 20.

Thészeusz itt marad

Vegyük és együk az adagolt időt –
benned is csörög a nyugtalan óra.
Feszül a rugó. Holdfény a számlapon.

Ezerkilencszáznegyven a téglán.
Repedezett fénykép, kába délibáb.
Nevet vagy zokog egy csalódott leány.

Nem egyszer hallok női visítást,
valami üvöltő szobákat látok.
Zöldülő fák között koslató kutyák,

Bukott zenészek, drámai dumák.
Felső lá-t kérek. Hamis partitúra
követelőzése: tékozló visszhang.

Üzenetében más és más a készlet.
Főpróba nincs, csak díszelőadás.
Hangtalan párbeszéd, kettős társulat.

Rendezem az ágyat, ujjbegyemen Ő.
Teste és vére, vérmérséklete.
Pengeéles játék. Nincs visszafele.

Pihenj mellettem, fáradt Ariadné.
Nem érdekel a fordított irány.
Thészeusz itt marad most és mindörökké.

2012. május 22.

Tisztítóbűz

Tisztulni kezdett esendő masszám.
Nem járok ki, nem fogok sétabotot,
fegyvert sem fogok idegen szavakra,
tüzet gyújtok a hideg szentély előtt.

Ebben a szobában számolt hatig az Úr,
innen indult el világot váltani,
amikor hitte, megéri hosszú távon.
A hetediknél megpihent, itthagyott.
A falon ezért átsüt a teremtés,
arameus, latin, lélekkelesztő
Dominus vobiscum, legyen veletek
most és midőn felvisít a mentő.

Fogat mosok, mert néha harapni kell,
ha nem is úgy, ahogy tegnap tettem.
Mondom, ma kézen fogott a Mester,
kettényílt az anyaföld felettem s ő
megmutatta: akkor is ilyen volt a tenger.
Majd leül, szalonnát szel, de előbb
megvárja, míg jóllaknak a kutyák,
s a varjak tolla lehull a kőkeresztről.

A bűz, mint a füst, pusztít, újraéleszt,
lelkembe üvöltik mennyei harsonák,
hogy helyes a világ! Én vagyok fonák!

2010. november 8.

Titoktalanított levéltöredékek
(nem készpénz)

Hiába díszítettem azt a másikat.
Ne emlegesd.
Mit is mondtam akkor?
Az érzéketlenségek...
A főnevek és a mellék(esek.)
Az is ellőtte azt, ami emberi.
A mi kapcsolatunk(?) nem abból áll.
Mit tudsz? Hagyj most.
Megyek, mert csak fél szemmel nézel.

A kisfiú alszik.
Altató nélkül a szívem is sajog.
Minimum egy év.
Visszautasítom.
Mettől meddig tart, ha kötelező?
Hiányzik az, aki leszidott.
A szerelem már csak sablontéma
Viszont a család széthúzása...
Valami radikalizmus késztet.
Na, süt már a nap!
Megyek a fiammal, megyek!
Állj meg egy pillanatra!
Nem enged Zuckerberg
Az a kóser gyerek!
Elment a szöveg, a képek is
Szállnak. Pusztul a világ.
Pihend ki magad...
Jobb, ha hallgatok egyelőre.
Tetvek között bűnöző vagyok.
Káromkodnék istentelenül.
Két nap múlva már Szent Mihály.
A járásbíró vajon megbocsát?
Illemtankönyvet
Olvastam az éjjel
Nehogy továbbra is
Én magam legyek.
Aztán tudod, a nagytakarítás
S az elmaradt honorárium.
Holnap jön az a szekeres pofa
Elszállítja a törmeléket.
Ha meghaltál, üzenj.
Nekem a halál fing, semmi, nulla.
Ördög vagyok és macska.
Hetvenhét életem
Legkevesebb kettő.
Ők mondták, nem én.
Azért is! Ez a kulcsszavam.

Szeretlek. Így van ez.
Zum beispiel.
Megsimogatom a tövismadarat.
Az ágyam vetetlen.
A szívem is az.
Mehetünk. Jöhetsz.
Itt vagy máris és mindig.
Világ végére veszett
Énem, érverésem.

2012. szeptember 30.

Párbeszéd / Keszthelyi György géprajza

Törpe viszi az apját

Törpe viszi az apját
haza.
Falura – oda szállítja őt.
Karikalábakon
jött be a városig –
helyesebben: azokkal nyomkodott
gáz- meg fékpedált.

Törpe viszi az apját
haza.
Ágy szélén öltözteti...
nem jó a nadrág.
A derékbőség.
Nem éri be – mindegy –
megoldja törpe a szíjjal.
Nem protestál,
öreg már ahhoz;
elhízott azóta...

Törpe viszi az apját
haza.
Itt még egy régi szalvéta,
elteszi azt is.
(emlék gyanánt?)
Búcsúznak –
sunyi mosoly.
Mintha már temetné.

Törpe viszi az apját
haza.
Falura – ásó, kapa, nagyharang!
Ott veszi elő a kést.

2010. szeptember 17.

Trójáig billeg a hintaló

Sorozathalál. Alig észlelhető
– annyira kevés – csak a megfontolt idő...
csak ecet a szomjra, csak só a sebre,
csak az agy telkének apró parcellája.

Cementbe öntött hosszú csont-
szilánk, mint folyó medrén lapuló repesz:
időtlensége kámfor, rozsdamarta akna;
– egy gyászjelentés típusadatai. –
Könyvelik, számlázzák – postás hozza házhoz,
ajánlott küldemény, aláírás, baksis...
nem villany, gáz – magas lázszámla ez –
figyeld az arcot: mennyire csalódott;
(mely égi szférákig érvényes az összeg?)
a tény hallgat, akár egy tükörkép:
a barlangnyílásból elgördült szikla
helyén kétezer éve nagy kupac gané –
se viharfelhők, se dörgés, se szikra –
nyílvessző hegye a halánték mögött –-
híznak a barmok – a mennyország kié?
Ásító szoba. A Szellem kiköltözött.

A gravitáció omladozó háza
megunva szerepét égre lakoltat
egy ernyedő testet – felébredt – hallja mégis;
áramütés rángatja vissza a holtat,
mielőtt megnyílna a fehér alagút.
Majd újra az üledék, a bűzlő iszap...
suttogás, rémmese, konspiráció,
szétkúszó pletykák egy történelemről.

És újra meg újra a fájdalmas „miért?”
Csend. A Styx partján elesett légió
s egy görög isten. (Csodák már soha többé...)
csak mesék, legendák – az álom hírnökei.

Elbilleg magától Trójáig – bármeddig
a szekérbe fogott sánta hintaló.

2011. április 22. Nagypéntek

Új távoli templom

Kívülről nézem: merész etika?
Stilizált világ megmérettetése?
Mit tehetek? Állok, mint egy vándor
és találgatom – de mit szólnak a szentek,
a rács mögül figyelő ólomkoponyák?
Mennyit változtat a relatív rabság?
Magánelemzés – jogaim vizsgálata.
Még nem dönthettem el: az egyszerű szószék
merre tereli a túlérett társadalmat.
Álláspont kérdése; a kor persze változik,
hogy mi mettől meddig elviselhető
kívülről-belülről – személyi kérdés.
Tény, hogy más a hang, az ige visszaverődése,
más fogalmak és más szolmizálás...
angyali kürtök hangja sehol.
(gyermekkorom óta változott a tézis)
valami rendszer is jól bokán rúgott
és selejtes, téves járatra vezérelt.
Bújócska lett, túlérett kiskorúak,
(merre botladozik, mint barom az érzékelés?)
El mégsem hasadhat a jól ismert utca,
várj türelmesen, a sebek behegednek
a simára gyalult fapad felületén.
S ha több hitelt adsz a nyugtalan szónak,
rádöbbensz nem egyszer, de sokszor:
odafent béke van. Itt lent csattan az ostor.

2012. január 7.

Válaszd ki a másik házat

Látom, képlékeny a domb,
idomul esőkhöz, fákhoz,
halottaihoz.
Megrepeszti a falat,
mint gyász az óraüveget.
Ne öltözz azért feketébe –
most forró a nyár és kegyetlen,
de az autóbusz megvár
és letesz a közeli hegyen.
Ott megtudod,
miért éget a víz,
miért zuhog a nap,
miért tart három napig az ünnep.
Ott láthatsz majd te is
érett kévét, térdeplő lányokat
– pattog az égő hasáb –
esküszöm, olyanok mind,
akár a föld,
a nap, a rajzkönyv,
a régi óraüveg.
Csak beszélj csendesebben
a helybelieknél
és ígérj kevesebb csodát.
Válaszd ki azt a másik házat,
amelynek ablakán besirül néha
elhagyott szobáid
meztelen huzata.

2011. július 22.

Vidám változatok elmúlásra

Ha rám csapják az ablakot,
nem játszom többet blokklakót –
mert betört orral mennyit ér
egy főállású hadvezér?

Ha rám zuhan az emelet
(csak egy van a fejem felett) –
nem leszek tovább szápiensz
érvényét veszti a licensz.

Ha kiugrom az ablakon,
szétfolyok, mint egy híg takony –
majd felszárít a nyári szél...
(hallom, ahogy a pap beszél).

2011. június 17.

Vigyázz a lázra

Biceg egy kehes ló s az egész vezérkar.
Nyomukban édeskés kancabűz terjeng –
korzózunk előre-hátra a keskeny folyosón –
Istenem! Mennyire vágytam egy béklyót – vagy
Krisztus-korbácsot, amitől retteg az álszűz
és tűz gyúl, világít a marcangolt bőrön.

Testvér! Te csak ne házalj tovább!
Vigyázz a lázra, a görbe szobákra!
Valahol félúton bronzlovas csörtet
vagy cövekel jól bemért fesztávolságokon.
(a virágágyások már enni sem kérnek,
minden ott húzódik a testember mögött).

Mit tettél, királyné? Quid prodest? Kóstolgatod
a beláthatatlanság lőtávolságait.

2012. június 19.

Virtuális ima

Maga az, hogy tizenhat szomjas béka
asztalhoz ül, sört iszik,
sajtot falatoz, az már
önmagában is a páratlan,
sőt, a pártatlan költészet
napját jelenti: szólj be,
ha ott ott leszel áprilisban –
de ha inkább a kézművesség vonz,
jelezz, őnekik is bejegyzett
napjuk van a hálón.
Némelyik ugyan virtuális, de
előfordul hús-vér, szavahihető,
szaván fogható esemény is;
csak hited és képzeleted legyen ott,
ahol az említett háló
szemei kitágulnak és
kiszöknek belőle a békák –
ott keress ismerősöket, üzenj,
áruld el, mi jár a fejedben,
vedd fel a kapcsolatot és főleg
fogadd el a meghívásokat
most és míg géped memóriája
sztrájkba nem lép,
ki nem esik végleg,
ámen.

2011. február 14.

Visszafordult gondolat

Vissza tudod-e csalni a buja parkot,
a filegóriát, a fúvószenekart,
az elektronikus túltengéstől mentes
szigetet – amely még gyógyítható volt?
Megemészthető, szabályos városszelet.

Összeragasztott, szürke játékkockák
ropogós magvában, ha csak mint embrió:
összekucorodva – de élet is adatott...
s az álomutazást visszahozod-e?
hát egyetlen stabil, hűséges helyedet
(talán semmit érő aprópénz árán?)
Emléked egy pár disznóbőr bakancs,
mint spártai harcos kemény saruja,
ha mezítláb kényszerül gyalogolni.

A barom szőrén drága testápoló.
Felemelkedett, mint szappanbuborék,
épp vakarja magáról a bűzlő ganét –
szarv helyett most büszke agancsot visel,
járom? az mi volt? – bőg emelt fővel,
mint akit nem rémít sem hajtóvadászat,
sem kiontott bél, bendő: a vágóhíd szaga.

Laza szerkezet: híg vágy, oxigénhiány –
számonkérést a rontás nem ismer.
Maradt még néhány vázon csüngő test,
hús-vérépület, mi összeomolhat.
Összefognak mind az állványok ellen,
pörög a láncfűrész láthatatlanul,
csapkod veszettül a démoni fejsze.

Abba hal bele az ember, amit megtanul...
Csak az a fullasztó nyomás a mellen,
csak az mutat néha a cementkeresztre.

2011. május 9.

Visszapörgő celluloid

Középen gödrös keleti egyirány,
jobbra meg balra súlyos diagnózis,
idegzárlat, bomba-szemtölcsérek,
kloroform ízű plasztikpoharak.

Pionírnyakkendős régi énem
oszt-szoroz három magas emeleten.
Alagútnyi konyhában nagyszülőm,
múltidőapám, jelenidőanyám.
Égi jeleket küld a fürdőszobába
a viaszfelhő évente egyszer.
Összejövögetnek kis és nagy szentek.
Semmi díszbeszéd, ceremónia.
Nyakig sárosak. Megbocsátanak.

Az öntvény-kád mellett két kartondoboz,
sprőd seprű, olcsó vegyszerek.
A falon kis szekrény, vöröskereszt.
Timsó, kékszesz, gyógyszeres tubusok.
Hosszú percekig égnek az ablakok.
Az a sárvilág még mindig kirekeszt,
gyermekként várhatja-e valaki
a valahol kisikló játékvonatot?

Merre lehet innen az állomás?
kérdi a vándor trianoni nyelven.
Ő is ember, ma már nem hibás
szinte senki a törtvonal miatt.
De hát tőlem mit lehet várni?
Ugorj trolibuszra, lóra nem ülhetsz,
személyes ismerősöm a világhódító
kanca. Tudod, amelyik nyers húst puhított.
Lá révédéré. Közérthető voltam?

Köszön és elindul. Semmit sem értett.
Így jár, aki a templomban fütyörész.
Visszapörög a celluloid:
Ortodox utcán suhan a szán,
a pap fia kesztyűt sem visel,
tenyerét összedörzsöli.
Tudja az Isten. Akinek apja
nádat szabdalt mocsaras lágerekben
nem viselhet ünneplőt soha,
nem elemezheti a telet, a nyarat.

A kajla öregnek kopott kalapja
sem vetít tájképet a zöld kerítésre,
szívesen fogad, de keveset beszél
arról, akivé lenni kényszerült.
Az utódok ma vágányt keresnek.

A szőlőindák íze savanyú. Békezamat.
Legalábbis annak kálvini látszata.
Kóstolom a zöld őszt.
A tegnap visszaüt.
Köpöm a fekete betűt.

2012. november 3.

Zenéket szerez az őrül(e)t

roham vagy nyugtató – altató táncba
simul a bőrszoba – mennyire szép –
mi épül itt? – viskó palota – mindegy
(a sas is csak idült sztahanovista
közmunkamániás kísértetveréb.)
száz keze van. ma éppen egy sánta
zongorán kalapál nyolcórás dallamot
(francette ütemek – holnapod a tét)
beszól egy kék arc – te művelt úrcseléd
asszonyi szoprán – ásít a fekhelyem
másnap majd vidd el pár végtagom (is)
– szórd ezt a vacak lim-lomot szerte hisz'
korán van még elnézést oppardon
(felébresztett egy érzéki ékezet)
kábult szirének ülnek a zöld padon
jólismert őrül(e)t – bogra köt véreret
kiráncigálja szívedből az eget
a föld belét egy fészerbe dobja
új hangszert hangol – ki kinek a foglya?
elengedné egy őrült a másik őrült kezet?

üres állomás – a sokadik vágány
kiszámíthatatlan zajongó szörnyeteg.
baktert emészt – tudtad te szűzleány?

2012. február 9.

A gazdátlan bagoly

öt néma óralap három szobában,
egy az ezüstmintás, sárga falon,
egy a berámázott szent ostya alatt,
kettő vagy három az eladott zongorán.

a gazdátlan, szajha bagoly
elősuhan a nappaliból,
két szegre feszíti kölcsön-kabátját,
fehér tollait is kitépi rendre.

húsa középen kettéhasad,
gőzölgő, nedves tulipán a gyomra,
suttogva nyugtat: nem bűn ez
ilyenkor – éji madarak napja közeleg.

magába szippant lassan, megemészt,
visszaöklendez rögtön az ágyra,
a ragadozók – lám – sötétben szülnek
miniatűr, szadista vadakat –

fekete bronzpáncél a tollam,
torkomban éppen Krisztust temetnek.
sírás fojtogat, tehetetlen,
fogak nyoma az árva kereszten.

2010. december 16.

A felső szomszéd

francia diák –
hiába mondanám neki:
nyaktiló.
a guillotine-ra elmosolyodik,
– aha, Maximilien –
arcára kiül a jakobinus derű:
aha, 1794 – válaszol,
persze anyanyelvén.
int – várj csak –
beszalad, kijön valami
vérnedves ruhákkal;
voici Maximilien – ismétli
most már komolyabban –
két lépésnyire tőle a padlás,
drótra akasztja száradni
Robespierre hagyatékát.

2011. április 15.

A játszma lényege

Ez meg mi? Átvészelt kártyajáték?
Elúszott vagyon, lovarda, kastély?
Egyéb vita-téma: – elhagyott szálló...
pedig nézd: ott, a finom kéz mögött
lüktető, forró hús. (erről is beszéljünk?)
Új képrendszereket, ezer mikrofont
hozhatsz – az elvárt szöveghalom
ott landol majd a sarki kukában.
Megtapizzalak? Kis kamaszzsargonom –
Egy másik kézfogás – Új kiegyezés;
a játszma lényege – ha meg véget ér,
borul az asztal is, úgy, ahogy
a rögzített tárgyak borulni szoktak.
Átizzadt éjszaka – álmos kapunyílás.

Nem látnak. Vajon segítsek rajtuk?
Nedves mimóza. Óvatos öledbe
tálalok (diszkrét reggelit mára.)
Ínyenc fogás. Lassan levetkőzik a nap,
halványan megtestesít egyet és mást.
A park fölött más látszat, újszülött tavasz.

Bakelitlemezen recsegő fél-régi testek,
Miféle hangok? Hányezer könyvelő?
Ha csak így kreppapír-módra
összetűrted bennem az aknamezőt –
ha játék lettem, valami kalejdoszkóp,
belső színvilágod álomba kergetett –
– nem így ütemeztem eddig az erotikát –
borostásan jártam mint sivatagjáró,
hetekig vártam az első szomjúságot.

Lassan mutatkozik be a négyzet, a körív
vagy pelyhes, eddig még idegen kallódások,
formáimhoz, testemhez úgy közelednek,
hogy végül illatos, új kaptárt építek –
vesztett és időnként újra megtalált kéz-láb-
bilincs, kulcsszavak, valami összekötő ösvény...
olvasok ebből a lapból most már szünet nélkül,
valami felmentő csontritkulásig?
Az összes emléktárgy elkallódásáig?
Elgondolkozom: élés vagy visszaélés?
De hát most már mindegy – mennyi a váltságdíj,
megértő esküdtszék? – kacatjaimat ingem alá rejtem,
a tárgyalóteremből pedig távoznom kell.
Mosolyogva félrecsapni a faragott ajtót.
Enyém mától a tiltott tulajdon,
Új egek, levegők, kábító illatok,
a park fölött fetrengő, kifosztott tavasz.

2012. április 18.

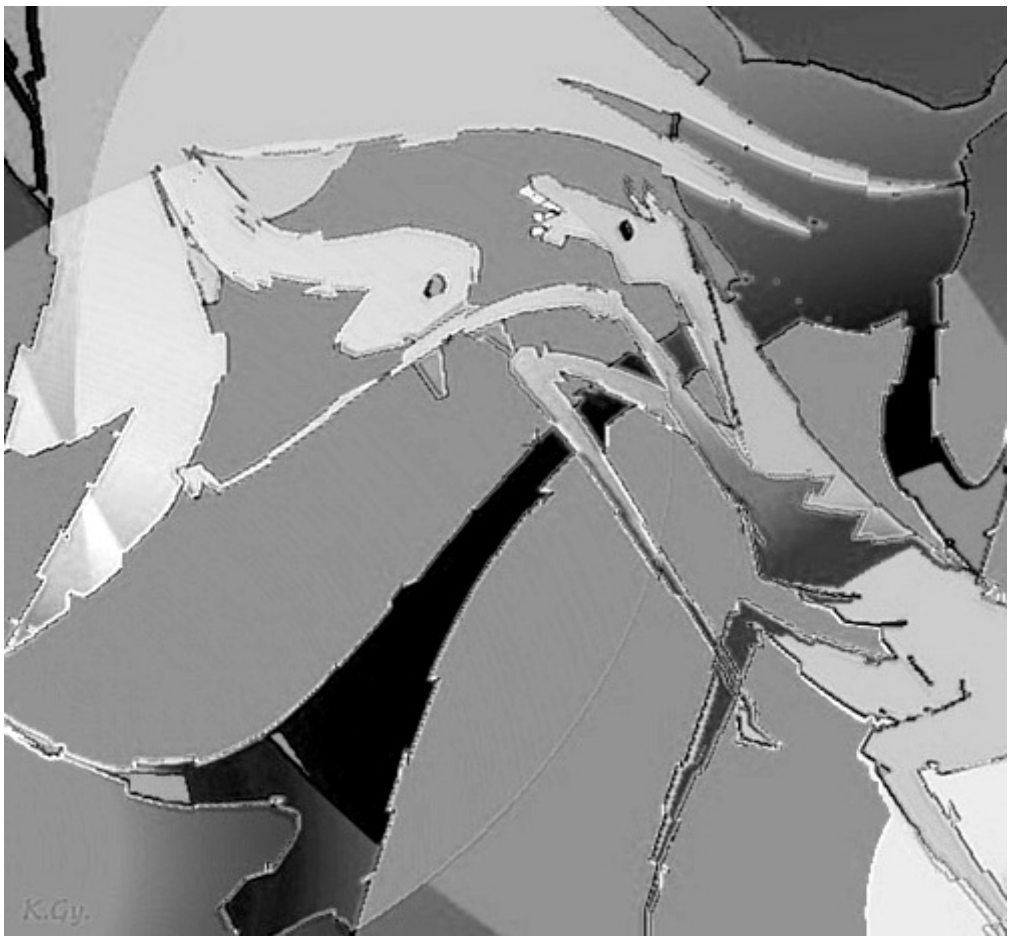

A lúd és a ló viadala / Keszthelyi György géprajza

A jóisten ellátott

a jóisten ellátott engem
síppal dobbal
táskarádióval
– csak csöndesen – tanácsolta
énekelt hozzá cigánydallamot –
akkor ugrottam ki az éjszakában
foszforeszkáló sirályok közé –

ott mélyebben a sétatéren
koratavaszi teát osztogattak –
forró ópium egyszeri használatra
– még el sem olvadt a hó –
még ropogott mint kövér hulla
lábszára a szűk koporsóban

fehér lepedőn haszontalan
kilakoltatott szórólapok és
gyerekek arca – vattacukor

futár jön lassan hattyúháton
nyugdíjat puhít tollpárna alatt
katonai távcső az oroszlán
babérglóriáján – belenézek látom
szappanoperáznak a szomszéd szobában
korán lehet ha van még valami
napszak a lépcsőfordulókon –
ez az emelet nem az enyém
ez sem én vagyok már és nem itt
csakis a postás szelleme kísért
csakis a kisemmizett postás –
válláról hiányzik a táska
a futárt lenyilazták – vagy
valami hasonló tragédia történt

hiszen ez Donát – lélegzik még hármat
csak most esett le a tantusz
és össze ő – éjjel fél kettőkor
ezért nem áll a domb tetején
mint eddig – még egy lenge körív
a folyó felett aztán megint vissza –
szárnyon lóháton ökrösszekéren
síppal dobbal mentőszirénával
jóisten tudja még mivel
jóisten tudja még merre

2011. március 2.

A kakasos év

Ott vagyok, ahol a hó nyarat jelez,
az ember valami ősidőket.
Szaunából lép ki egy katedrális.

Kőhalmaz. Rajta egy mozgó hangyaút
rajzol új vonalat, jól összekötött
elrendeltetést kint és a falak mögött.

– Döglött kutyák a járdán,
szirénázó mentő
meg miegyéb. Szeretem mégis
a hússal, bőrrel fedett, vagy lökött
emberi fajt. Az, hogy nő
vagy férfi: részletkérdés – nem is...
inkább a megközelítés
fedett esetei. –

Úgy döglik és éled újra a hó
éppen ott, ahol legutóbb jártunk,
tiltott mezőkön, vesztegzár alatt,
hogy el sem hiszem: nekünk való,
mint elkönyvelt tény, tékozló gondolat,
amely át sem fut egy kipihent agyon.

Demokrácia van – mondják. Hagyom
létezni, legalább lélegezni,
ha már úgy, kéretlenül megszületett –
tovább követ a keskeny hangyanyom
a KósKárolyi kakasos csúcs felett.
Itt már nincs kisbetű, főnévi igenév,
nyelvtan vagy egyéb szabályok.
Ez egy másik énem. A kakasos év.

2012. december 27.

A közöny receptje

Enyhén misztikus a közöny receptje:
ha befalnál némi érthetetlen
zárójelentést – mintha hirtelen
a felszított parazsak legmélyén se

észlelődne semmi, abszolút semmi.
Némelykor minden elveszti ízét,
helyet foglal egy életunt idét-
len vagány – bár ilyenkor továbbmenni

üdvösebb volna – ha üres az asztal
s az ajkak sarkában nyílik a csömör
otromba rózsája – de ott ül tovább;

megelégszik pár romlott fordulattal:
a tűzhely, ahol semmi lesz semmiből
ölni képes – de esendőbb, ostobább.

2012. július 18.

A legalsó játszótér

A lépcsőforduló prófétaként
le- és felfele visz (ott voltál tegnap vagy azelőtt) –
nem ismer határt sem végállomást
az önmagába zuhanó buja hajfonat.
Lesz még háború – mondja a jósnő.
Micsoda összjáték – senkinek sem hiszek,
ismerem viszont a tűzszüneteket.
Egy eldobott mosolyban már puhul a vánkos,
felnyögdécsel egy játszótér: az a legalsó.
Nem tanulmányozza sokezer arcod,
egyetlen neved is alig érdekli,
selyemköpeny-combja mégis ott feszül
az oldalzsebek toldalékaként.
Az ember idővel megtanulja:
rendező nélkül is ugyanaz a színtér.
Itt cserél kosztümöt a fű rekeszében
az egész társulat. Szőkék és feketék.
Az elképzelés rendszerint sokszínű,
az ablakrácsokon melltartó, piros neglizsé,
odabent éhes, nedves plüsspamacsok.

Ha ráérzel jó, ha nem, hát kívül rekedsz
fekete madarak, szőrös állatok között.
Egyikük sem bánt, de ismerj rá kezedre,
ne felejtsd a bögöly falánk tapadását,
emlékezz vissza, ha megérintettél
nyakat, fültövet, köldökvidékeket,
mert emlékek nélkül semmi sem lehet-
séges – őrizd meg a kóválygó tollakat.

2012. július 22.

A mellékutca

A mellékutca déli oldalán
hányódik a rothadó évszak
papírtasakban – felszedi a csóró,
falatoz' belőle ő, meg egy félvak,
két-három
deci után.

A mellékutca balkon alatti
sávjára egy vén szamaritánus
nejlonzacskóban dobja le váltót
neki – zuhan a téli cucc – a mánus
már jelez
a télifán.

A mellékutca északi sarkán
pihen, mint moha – rátapad
a falra – és mert a tulaj kidobta,
hálószobája lett egy sárga pad,
telke a város: játékkocka;
sír, zizeg –
kék celofán.

2010. november 28.

A raport

A raport közli, maradt-e valami tartás,
hogy jó, vagy rossz a hajlam, esetleg köztes;
hogy segített-e a takarítónőnek,
megfogdosta-e a falusi konyhalányt.
Káromkodott-e? Feleselgetett?
Kiköpte-e az esti gyógyszereket?
A raportba úgyszintén bevezetendő,
hogy szájon vágta-e a szobatársait –
Összeesett-e? Felegyenesedett?
Beleturkált-e mások fiókjába,
azaz elsajátított-e idegen holmit.
De az sem mellékes, hogy adakozott-e,
fellelhető-e az önzetlen pólus –
az egyéniség hiánya is számít,
úgy, mint az egyéniségből származó károk.
A közömbösség, a semleges szempont,
a semmibe tekintés, a tervnélküliség;
fontos aztán az érzelmi skála,
a fogékonyság az empátiára,
a kíváncsiság, a beavatkozás,
a kívülállás, vagy mások zaklatása,
a hideg kéz és a meleg tekintet,
a szándék mögötti számítgatások –
a rendre elvetélt választások sora
s még ezer satöbbi hever a raportba'.

2010. szeptember 16.

A ravaszul eltűnt év

A ravaszul eltűnt év megszámozatlan
vak-üres kockái, szinte mozdulatlan
homályos halszemek – pontosan éjfélig leköt
a folyót átszelő ferdeszemű arca –
(percenként ütközöm színes szögesdrótba) –

az árnyak mégis mozgatják az agyat
ilyenkor: a végen vagy majdnem-kezdeten –
lantot cibál a vad, nézd csak: a szelídebb
rendszeresen dalol... elérzékenyít.

Keskeny az utca, száz sziréna üvölt,
megszámlálhatatlan külső-belső hegek –
önmagát bírálja, aki kikészül
(sanda tekintetek – bizalmatlan vendég)
vékony szvetteréből gőzlik a hideg víz,
míg leszállnak hozzá – ott, a folyosóvég
valami sötét mennyországba nyílik.
Megérezni már a napi veszteséget
a hiányzó, színes betűk mögött.

Finom, új ünnepek: a hideg megéget.

2011. december 25.

A reverend

A zsidók mifelénk több mustárral
szokták enni a virslit –
közölte a new-yorki reverend
és kért még egy adag édes mustárt.

Az elnéző gúny álruhában lapult
a lapos tányér mellett, mint félrefröccsent
foltja valami körítésnek
egy manhattani zsidó- vagy éppen
presbiteriánus asztalterítőn.

(Harmincöt éve lehetett,
hogy étkezés előtt lehunyt szemmel
elmotyogott egy-két hálaadó imát.)

Legutóbb meztelenül sétált a szobában,
úgy figyelte a fészkelő sirályokat;
mindenféle szérumtól kiégett sejtjei
elhamvasztották benne a klerikális rőzsét –
a szent beszéd sem hatotta meg nagyon.

De hogy a zsidók New Yorkban
több mustárral eszik a virslit –
erre haláláig jól emlékezett.

2011. január 2.

A sokadik napon

amikor minden idő
lassú galoppra vált majd
kitágul széttör tégla-
falakat sorompót
áthömpölyög rozsdás
gátakon haltetemeken
azon a részvétlen
lélekcsonkító
tüzeket szító napon
amikor a főinkvizítor
intésére fellobban
a máglya és csuklyás
szentek kúsznak fel
az égre – akkor látom
meg egy másik szempár
bozótban rejtőző
kis esti árnyékot vető
holdkaréja alatt
a nyugodt őzeket

2011. június 5.

A szőke őz remeg

A szőke őz remeg, eldől
a sebzett, fekete vadkan,
kiássa lándzsáját az erdő.
miféle hatalmas anyaméh
vagy lomtár ez, hogy annyi
ordító élet belefér?

szívleállás, kiömlő gyomor
zamata, karmok nyoma – lihegő
szerelem – nő-férficsapások –
lábujjra áll a másik, fejtetőre,
hogy szájáig érjen – hogy
harmatos nyelvét befúrja
a szétnyíló állkapcsok közé.

végül az őz átharapja a vadkakas
torkát, vérét felissza egy vakond-
túrás – nevet, nevet az anyafarkas.

2011. május 22.

Adatok érkezése

Partra szálltak a kifestőkönyvek –
kiderült néhány perverz viszony
s pár keserű adat: hogy mi mindig
és örökre vesztesek... – Mert bizony

mondottam: majd születnek, érkeznek
újonc vigécek, de úgy forgolódnak,
úgy szignálnak plagizált krónikát,
hogy hitele legyen a foltozott szónak

s közben siratjátok a sáros honfivért.
Itt Árpádház-űr, amott meg el se fért
Nándorfehérvár – bocskoros lovak
húzzák a földön famásolatukat.

2010. november 17.

Akkor sem változom

A belső derűsebb jelek
ellentéte az utcaszín.
Valami regényről leváló,
cementhabban caplató mokaszin,
Moulin Rouge-ban tipegő saru.

Ilyen lehet a hideg kő
és a lázas sztratoszféra
olyankor, amikor
egy elmélethez nő
kezünk s benne a kulcscsomó.

Megismételtem vagy kihagytam
valami fontosat, figyelt az Úr –
nedves-fekete a járda alattam
egyre szürkébb az ég,
befelé világít az ablak.

Megcsonkított, számtalan óralap,
belenyugvás a kiiktatásba.
– Gyapjúöltönyt, nyakkendőt kap
a megértő, értelmiségi szolga,
kiegészíti egy kürtőkalap. –

Cipeli mégis a szomszéd szemetét
poros amulettként, mert
erre azt mondják: szentség.

Kiderül viszont, hogy halálravert
kutyának feje, veszett
csontszilánk – csak a bölcs
gyülekezetek avatják
áldó-romboló babonatárggyá.

Felforr, majd kihűl a kráter,
aztán a földet ellepi a korom
forró, szerteszét röpködő leple.
Sassá magasztosuljon a fekete lepke!
És akkor sem hullatok könnyet.
Vadvirág nőjön átkozott ágyamon!
És akkor sem változom.

2013. február 3.

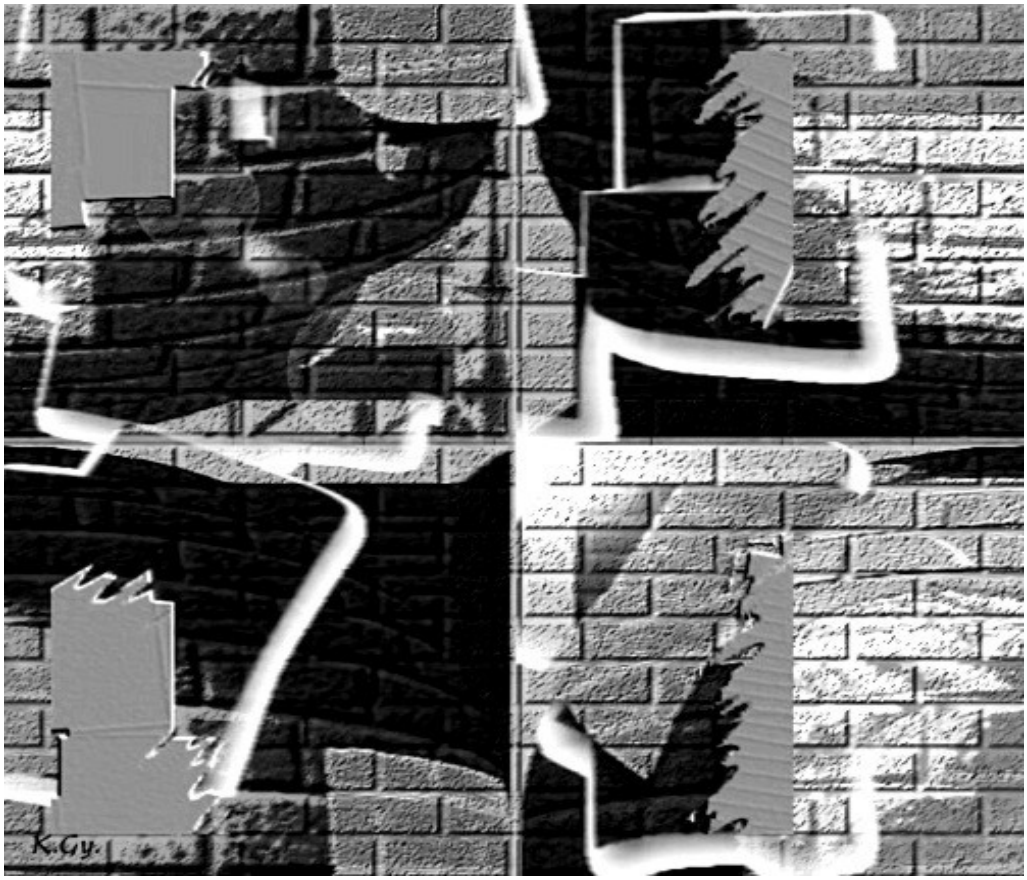

A fal arcai 2 / Keszthelyi György géprajza

Állok a sorompó előtt

A síneken túl Ikárosz-szárnyak
maradékai – elhullva szerteszét –
ott jártam egyszer és hónapokon át
lappangott még bennem a Nap tekintete.
Az erdők színe is ott tért eszméletre,
ott pihent meg egy megcsonkult padon –-
kinek fájnak ma a tárgyak végtagjai?
Agyfaggató IQ? – Azt inkább elhagyom.
Daráljátok: ami elveszett, megkerül,
idő kérdése és egy érdekes asszony
túléli a többit – nézd: ott ülnek ők is.
Egy színes számsor. Tartják a keresztet –
A kanyar mögött szűk zárójelentés:
elment valaki. Zokog egy nemzedék.
Aztán a tekervény tovább osztódik
ezen az igényen, szinten, színvonalon.

* *

Az ágak alatti szavakban dallam,
kérdés vagy hangsúly, rímes kisregény.
Úgy tűnt, hogy annál elhagyatottabb
csak az országút lehet, szélén a fény,
átsüt az esőn egy pihegő mellkas,
amit még létrehoz, amit már hátrahagy,
csakis az számít, de... figyelj már! Nyughass...

* *

Látványos összkép a töltés oldalán,
hitetlen vagonban túlvilági rend.
Végigrajzolom egy szemöldök ívét,
kérdések százada ébred odafent.
Fehér-fekete képek, betűk – én, őrült
furcsa módon az égről olvasok: – két
best seller – távcső – zuhanó égitest.
Vajon ki és honnan indította útnak?
És mikor ér célba a száguldó angyal?
Reggelig kártyázom minden árnyalattal.

Így festek régóta arcot és aktot.
Felsír a gép és sóhajt a vászon –
szívembe döföm a tövises színeket –
ott fekszem én is a véres paplanon,
testedhez simulva, most már színvakon,
mert ezt parancsolja egy belső rendelet.
Meg aztán, ha már elrendeltetett...
(orvlövész tölt csőre a túlsó oldalon).

2012. május 10.

Álomlabirintus

Régi gond az, hogy az ágy pitvarában
égő testet fal a máglyaforma rőzse.
Az a mesebeli szárnyas ló közbe'
agyamba mászna. Eltöri a lábam.

Gloria mundi? Bukott birodalom.
Barack zuhog. A fák lecsendesednek.
Elhullott szirmok közt angyal vagy gyermek
mond égi meséket. Reggelig hagyom

alkotni is. Építhet kockavárat,
de ötkor már a kötelesség vágtat
valami központi házak között.

Ütődött gyümölcs – ennyi volt az álom?
Szöveget szerkesztek Istennek. Bánom
is én – ismét koldusnak öltözött.

2012. február 17.

Amikor az emberre rájön

Amikor az emberre rájön,
ha sokadszor telik be a pohár
biliárdozna, kuglizna a neten –
Lenne saját testvére akár,
tűz helyett szelíd patak...
nem lehet ám.
Nem hagyja a lelet.
Nem hagyja akkor enni, aludni sem,
leszakítja a fülét az ember,
átdöfi a dobhártyáját rögtön.
Nem hallgat többé rekedtes,
barna balkáni muzsikát.
'Mikor a diktátor betolakszik,
lövi az anyját, halott apját lövi –
szemét is kitépi: nem akar látni,
kiokádja az anya-apaföldet.
Motherland, faterland – slussz.
Inglisül, dajcsul, magyarul okád
a főtér kellős közepén.
Nem rejtőzik, nem teszi a szépet
mint aki szeret – löki torkából
ki az ostort, a hangszálakat,
mert üvölteni sem akar azért...
emberfarkassá válni sem.
'Mikor ott hever aszfalton a haza:
legelők, szántók, zöldövezetek
és bűzlik a járdaszélen minden
(a Szent Mihályból kikukkant az Isten)
orrát is levágja, hogy ne érezze,
ne szimatolja tovább a dögöt.
Amikor az emberre rájön,
rásütik rögtön, hogy lökött.
Ez a legjobb, amit mondhatnak róla
ilyenkor a jólvasalt bárányemberek.
Pedig már nem hall, nem lát,
nem üvölt, nem is szaglászik többet.

Önszántából nem, hogy botrány ne legyen.
Merthogy a másik őrült lövi,
géppuskázza folyton az anyját
üti a halott apját is övön alul.
Na azért nincs kaja, se álom, se kugli
amikor az emberre rájön.
Csak sűrű lé van: az otthon oszladéka
jön fel és újabb köpésre késztet,
tolul megint elő, mint gyomorsav
a felesleges, kihányt nyelőcsövön.

2010. szeptember 28.

Alig két éve költöztem át
(visszapillantás egy történet színhelyére)

Alig két éve költöztem át ide
a többi huzatos szobából.
Kékeslila rétet láttam itt és zöld eget,
harmóniát, disszonáns színeket,
talán még egy plüssmackó is bemutatkozott;
– gondoltam: érdekes lehet –
itt születhetnek az öreg gyerekek.
És tényleg itt születtek –
összeszedtem akkor néhány bogáncsot,
rádobigáltam az ismeretlenekre,
hátha visongást, káromkodást hallok –
hátha valakik visszadobnak
valami kórót, szóvirágot.

Aztán egy másik napon
felfedtem, megmutattam a várost;
részegeivel, holnaptalan
vénasszonyaival együtt – csak úgy
pőrén és mocskosan – mert olyan is
tud lenni – sőt egyre inkább –
legörbült a gyerekek szája,

a felnőttek bölcsen tudomásul vették,
elkönyvelték a helyzetjelentést –
ők már sokat éreztek, láttak...

Öt sorból állt össze a Házsongárd –
bőven elég az első Virágvasárnapon;
a többi mese kávészünetekben
gördült és lélegzett tovább.
Amikor megtalált, eminens barátom is
rálátott régi, röhejes emlékeinkre...
pár percig abbahagyta a munkát és
hahotázva pillantott vissza
egy fővárosi irodából
az élő vicc tényleges színhelyére –
ott nevetett percekig, ahol a széles folyón
nem csak gumicsónak, dögszag,
de hajó is úszik – néha Bécs felé –
kezet fogtunk másodszor is.

Arra ébredtem, hogy a kávé kiömlött,
egyszerre ment kárba néhány kontinensen
s a készlet míves cserepeit
kárvallott költők szedegették össze –
csend volt egy darabig.
De jött az a színpompás madár,
leereszkedett lomhán az égből,
megkeresztelte a hajléktalant, majd
fészket rakott a fehér és fekete
világító dobozok mélyén,
drótok és ónozott lemezek között.

Ott él, táplálkozik azóta csendben,
igénytelenül, mint egy próféta,
magányosan, mint egy kötéltáncos;
néz, méreget esélyt, távolságot,
latolgat, rendben tartja a házat –
polcokra helyez gondosan mindent:

frissen rügyezett vagy tövises szárú
rímeket – hirtelen beálló, konok agyhalált.

2011. július 9.

Átruccantam régi évekbe

Mert aludni vágytam – ébren.
Hímzett világ volt,
öregurak haldokoltak csendben,
könny patakzott, jajok veszékeltek és
kámzsás apáca döfte a tűt.
Hiába – pár márki elhalálozott.
Töltőtollat is láttam azért
egy csontsovány költő kezében.
Könnyezett az a költő,
még Párizs is össze-vissza szállt
mint a pernye – hanyatlott talán?
Kusza napok tükre
a kefelenyomaton –
„Ne akadékoskodjon, kérem.
Ez nem költemény, dehogy –
csupán jól időzített gyászjelentés.
A temető? Ó igen.
A temető veszélyesen közel,
ide látszanak a Mindenszentek
bíbor fényei – hogy üljünk vacsorához?
A gyász nem kér csipkés asztalterítőt.”
Így volt pár percig Montmartre-ban,
Kolozsváron sem működhetett másképp
a tiszteletnyilvánítás.
Ez típusdolog, átszáll mindörökké
időkön, rangjelzéseken...
ébredni kéne.

2011. február 19.

Az álom fázisai

Az első képen Einstein volt,
türelmesen ült az ágyam szélén,
testvérem arcával várta,
mikor ébredek.

A második képen vulgáris nő
bújt mellém – átéltem
a rutint, persze nem élvezett
és én sem – csak haldokoltam tovább.

A harmadik képen mélytengeri
halak között úsztam, éreztem,
ahogy algává lapít a víz –
csak akkor nyugodtam meg.
Halottak vettek körül – ámen.

2011. január 2.

Az amatőr

Még mindig elfogadja önmagát így
a koszos fészerben rendezett színdarab –
kis előkészületek valótlan céltudat;
nem rossz a bedobott amatőr színész;
kereszten csüng – lerongyolt rab ha
vesztett és nem rohan – előfordulhat
hogy rátapadnak a szenvedő szemek
s szünetben három füstölgő pipa
illatában jósolják tünetteljes sorsát –
gyomra ilyenkor persze megremeg
nem várják otthon sőt sehol máshol;
a közeli buja parkban tekereg majd és
eldönti hol volt esély hol súlyos hiba
míg teste ráncos lett elfekélyesedett –

Egy férfi kettő három megtiszteli –
önmegtartóztató ösztönszervezet –
mélytengeri zene ami félresiklik;
az üveg tartalmának megmarad fele;
– mélyen gondolkodó magánterület –
folyóba fojtja a műsor karcsapásait –
– Mátyás-dallamra záruló vak tünet –
Pendereckire feszül az állkapocs
egy közömbös autóbuszt megállít
beleül és többet nem gondolkozik –
a közelben poros kisváros terül
el egy órát sétál ott ismeretlenül
végül mint kényszerű kilakoltatás
mellgörcs szívroham – utolsó szerep
függönyzuhanás azóta semmi – semmi más

2011. december 27.

Az első és utolsó tárgyalás

Az első és utolsó tárgyalás
tartalma titkosított –
amikor is az Úr felülírta
paradicsomi számításainkat,
Éva azonnal elvetélt;
mogyoró, dió, piros alma
hullott ki méhéből – attól
kapott Ádám rövidesen
szklerózist és fogínysorvadást.
Ezek az undorító események
nem ciánízűek, mint például
a barackmag, hanem inkább
hányingert okoznak – hiába
nézeget be időnként a postás
és kérdi: hogy vannak kérem?
Attól még nem szűnik a migrén,
mert aztán hamar a lényegre tér:
itt ez a számla, írja alá...

Ez nem az a levél amire én
vártam, amiből – ha megkésve is
kiderülhetne ok és okozat.
Csak újabb ásó, úthenger,
szurokba nyom, zsebemből
verejtéket présel – el kell fogadnom,
mert így mennek itt a dolgok;
tudja a szomszéd festő is:
csak ne stresszelődjön, csak
ne vegye szívre – nem érdemes –
biztat – ki sosem fizet semmit,
ahelyett rendszerint felugrik
a ház fölött elvitorlázó,
párizsi fényeket sejtető gépre.

2011. április 27.

Az idő is

Az idő is, mint lomha szivar
az égen, az ész hibátlannak hitt
konstrukciója – egyszer csak rémítő
zuhanásba fúl – végső bokaficam,
versenyló utolsó köre – gondolkodni
imányi perc: mit-ki-hol vétett el,
ki-mennyire-miért érdemes vagy
érdemtelen – (az önhitt tökély)
csak egy rossz csavar, egy eltévedt
szikra – a nap sarkából előugrik
egy gátlástalan sorozatgyilkos – így
működik, lüktet a beteg halánték,
ha a marokhoz nőtt kés hosszú ujja
nem halál eszköze már hanem
elmebeteg Múzsa, halkszavú ajándék.

2011. április 14.

Az öreg festő

falvakat fest
a folyó vize alá –
ott már a templom
gyökerei nőnek

fehér szakálla leér a keresztig
addig ahol a párás tükör
összemossa
az ellentétes irányú vonalakat

kedves apóka
szól hozzá Isten
mert időnként faggatja –
hát úgy lett belőled festő
ahogy a mókusból madonna
a ló farkából Bartók
... quid prodest homini...

aludj el
aludj el
fáradt citera

2010. december 18.

Az őrült sirály

Egyszer bukkant fel – tehát
ki hitte volna, hogy unalmában
szemet váj, homokvárat rombol,
hogy imádja a gyerekbömbölést,
hogy szétvijjogja a parti szerelmet,
miközben
naponta százszor teszi magáévá a tengert.

2011. február 3.

Az utolsó előtti oldal

Annyi ajtó csukódik naponta
az utolsó előtti, zsúfolt oldalon...
egy idő után figyelni kezded,
hogy ott, ahol csillárt, régi bútort
vesznek, felbukkan-e ismerős, rokon,
meg mi is ott ez a zárt irodalom
s a naponta újuló tartalomjegyzék.

Keskeny téglalap, néhol kereszt:
így jelölik őket azon a lapon –
típusüzenet, múltidő-jelzés,
mint mérföldkő – az imént épp
feltűnt egy régi barát – amúgy nincs
már, valami skandináv lepedék, dara
hull rá egy félremozdult próba-ég alatt.

Egy betű különbség: a látszat ennyi...
előhalászok pincét, gémeskutakat –
a kivétel hitelképessége nulla:
megállsz te is a villásfarkú útnál,
fontolgatod a valószínűséget:
mintha tán kettőn állna még a vásár...
s ahogy az újságot kezedbe vennéd:
hiszen ez egyes szám, első személy – tudod
(– felüvöltenél, ha még olvasni tudnál.)

2010. augusztus 18.

Azért olvasok

Azért olvasok itt egyedül
cápáról, maláj nyelvjárásról,
azért bicegek össze-vissza egyik témáról
a másikra, hogy ne kelljen ott

kint a három szék egyikén
disznóvágáshoz, perzseléshez
hozzászólnom kívülállóként – hogy
az elmebeteg böllér ne magyarázza
szakadatlanul nekem, hogy a hús
melyik részét mibe meg hogyan daráljuk,
hogy maga a disznó ráfizetéses
áru, dehogyis éri meg az a félliter,
amit gyilkosság közben mindig benyakal
s az a pár kiló tarja vagy mit tudom én mi,
comb, tokaszalonna és egyéb test-tartozék
ami ott kijár neki a szúrás-vágásokért –
ám ha a disznó ülne ott mellettem az egyik
széken, esküszöm, szívesen meghallgatnám,
hogy milyen semmi-sors az övé,
hogy családot is csak halálra alapít.

2011. január 2.

Azt hiszem, megérte

Ahogy kint vagy bent
a világ végét érte
vagy úgy tűnt, hogy végtelen,
azt hiszem, megérte
így, elmarasztalva, hirtelen, féktelen:
megérezheted a megérthetetlent is.

Szúrágta fabatka a szétesett pajta,
ami ott szárad, nem a barom vére,
hanem új, vörös kéve – ugye, izzadt kaszás?
Mert ennyi telt tőled, te kérges paraszt.
Több nem – ugyanannyi bűn – és jóság – és más.

Még akkor sem, ha mondjuk, termékeny az év,
más növény nem terem, sem más gazdagság,

sem mesevilág, sem összefestett ég-
darabok – szentek vagy álruhás angyalok.
Én örökké itt vagyok. Szóval Én. Itt is maradok.

2012. július 6.

Azték ház – sínpár

Megadott napon a lila azték ház-
falból hol zápor, hol laza szamba dől.
Olvasom: nemrég talán Texas mellől
magába szippantott valakit a láz-

roham, miután vénáiba áradt
az ürgéktől centekért vásárolt lé –
másodszor csengetek erre – de fáradt,
vagy alszik még ilyenkor Afrodité.

Mi terel ebbe a gondoskodásba
itt, túl ötvenen, az állomás szélén?
Piros pólómon egy kék lepke landol.

Nézz be, őrült, egy másik ruhatárba!
Aztán, hogy mikor ő te, hányszor meg én
ő – jelen – regény – íródik magától.

2012. április 22.

Beszóltak

beszóltak víz napja jön
csenget a rézkazán zörgetnek
a reformátusok
szeretetszolgálat visszük a ruhát
itt tessék az olaj a liszt
valamit most is valamiért

tavaszba csomagoljuk a hontalanokat
maguk meg süthetnek fánkot
halkabban szól ez az új telefon
de legalább nincs rajta
hibás fax hurbolt billentyűk
a harang is naponta beszól
tessék kérem a lélekkel törődni
mert melegszik odakint
meg hevül a test is
félre a ferde gondolatokkal
olvasni pápát s egyéb bíborost
mert aki legutóbb marad biz'
az látja majd a magyarok Istenét
csak csendesen hát csak
adakozva meglesz a hála
itten és majd odaát ámen.

2011. március 21.

Bűnbánat

ha tudnám hogy enyém,
véresen fájna, halálos-
komolyan érezném, ha
legalább egyszer ittam
volna forró markának
hűs páráját – vérszomjas
karvaly – ha mindössze
egyetlenegyszer köszöntött
volna szeme úgy,
ahogy tűzhelyen láttam
a parazsat, amikor
életre lobbant éppen –

ha tudná, hogy övé
vagyok – véresen szeretne,
halálos-komolyan

hullna rám – gyilkolna, mint
beszakadt hegycsúcsból
robbanó, izzó hamu –
mentené láva-testemet,
mint szobrot – önmagának
a kis szobába – ha legalább
egyszer oltotta volna
szomját forrásomból –
kis szomjas galamb
– tikkadt pipacsmező –
„én vétkem én vétkem
én igen nagy vétkem”:
nem ápoltam, nem ültettem
át kellő időben a szív
humuszába azt a távolban
csírázó, rügyező hervadást.

2011. május 15.

Föld nyelte madár

Csak úgy tűnik, vagy tényleg átrikolt valamit
a kővázáról az a szürke taláros madár?
bűnbánatóra – halott szobában halott kilincs,
nyikorgó ajtó – mert semmi sincs
ilyenkor kulcsra zárva.

Drága virágok, szirmok és színek,
hideg, sáros keréknyomok, árva
ösvény, látlelet – a látszatéletet
pár nap múlva lekapcsolják a gépről –
se ruhát, se lepedőt,
se vizet, se levegőt
nem kér – s a fegyelmezett vér-
folyam megáll egyetlen parancsszóra.
A nézőtérről csak szomorújáték
ez – dombra döcögő kellékes szekér.

Nem édenkertről, első szeretkezésről,
nem elhagyott-megtalált topánkáról szól
a darab – ha csökött mosolyra sem ferdül a száj,
éhínség marad nyomában és aszály –
merre röpülhet majd így, kitagadva
a tékozló, föld nyelte madár?

2011. július 16.

Cementházban

Cementházban a víz, mederközelben
száz ebihal, pár tonna moszat,
fekete hattyú –
merre hagytad a szárnyadat?
Körhintán forog a makacs sarkalat.
Ha elúszott az időszámítás,
mit tehet a földre szállt ember?
Békül az olcsó maradékkal,
húzza a hideg vasakat
órák hosszat forró tenyérrel.
Érzéketlen tárgyak. Ő néha fel-
pillant: szavalnak a felhők,
– csodás az Isten –
és ó, igen, azok az amazonok,
az angyallepelben farsangoló nők...
ilyenkor alkotnak maradandót,
számtalan új formát,
mellszobrot, nyakékre arcot.
Ki tudja, hány karát –
hisztéria vagy excentrika.
Látom, ma óriási a hold.
Hímek és nőstények,
erre tessék. Garantált látomás:
Finom kis ujjak, ajkak és szemek.

A tó már megfogant, kikötve a csónak.
Művészet ez. Távol még a Styx.
Megállhatnánk azért
legalább egy szóra...
valamikor, délután négykor
átsétáltam a mennyországon.
Azóta gyakran megáll az óra,
bőrig ázik a tér és az idő,
ott lebeg minden tértelen időkig
a rozsdásodó ruhaszárítón.

2012. május 5.

Csak addig

Csak addig, amíg besötétedik
pár évtized múlva valahol – télen
amíg a nappal megrövidül
és akkor átadja önzetlenül
lába nyomát a hóban – irányait.
Amíg a gőzölgő folyó vizében
meglátom a még élő madarakat,
míg lebukik a nap, mint bizonyíték,
mint beütemezett újjászületések,
vagy nemlétek pontosan kiszámolt,
óraketyegésnyi, naptári képlete.
Csak addig, amíg látszatot cáfol,
míg elborít, újrafest egészen
ujjlenyomatával, dübörgő pulzusával –
amíg még érzem jó, vagy rossz színeit
a hangulatoknak és nem is sejthetem
a dátumot, a fémjelzett határidőt.
Szeretni szóval csak addig szabad,
amíg az ártatlanság eltűnik, mint a
füst, nyomában tömjénillat marad;
valami beígért üdvözülésé
és loholó rabszolga-gyönyör –

(közben a véreb csak követi,
végtelenbe üldözi a másik nyulat.)

2010. szeptember 25.

Csak éjszaka kérdez

ahogy a lángoló domb
jobb karomhoz nő ahogy
az egér kihull a kelepce
rácsai közül – menekül –
mennyi váratlan öröm-
és gyönyörpazarlás
a harmadik emeleten
berendezkedett apró
kalitkában – ha összegyűlnek
a valóság cáfolatai
ha plasztilinből vagy
agyagból gyúrhatok
magamnak egyetlen
olyan szőke pislogó-
nevető-síró babát
amely csak nappal
láthatatlan amely
csak éjszaka kérdez
az evolúcióról – nem
kell csodálkozni:
ha porból lettünk
kutyává golgotává
ki mondhatja meg
merre visz valami
kiszámíthatatlan őrült
légáramlat – mikor
jön a legközelebbi
vihar – mikor nő
keze-lába a sárnak –
miért téved a vándor

mezítláb hideg
konyhába fekete
pagodába vörösen
gőzölgő nap lementekor

2011. május 25.

Csendéletmezsgyén

Hetedhétmezsgyén, túlbozontosan
sem mesemosoly – sem elhagyott végsör
vagy előszesz kezdete – sejteni lehet
emberfiának alvó értekeztét.
De nem először... ki tudja hányadszor.

Nem jó önmagad hiányát tudni –
valamikor úgy visszaszólt az a sápadt felhő,
a szelíd bárány – amelyik záport nem termel,
esetleg valami mosolygó, steril eposzok
dobnak ki magukból békés, szűz lányokat.

Ha jól meggondolom: most gályarab vagyok.
A régi krónika összefüggéstelen.
Nem vállalhatok célt vagy okozatot,
inkább dübörgő, selejtes szerelvényt
vagy tarlóra hulló hangtalan madarat.
EXIT – ezt jelzi a műanyag téglalap.
Annyi a kiút, amennyi fény marad.

Ott fütyörészek a templom közepén
nikotin nélkül, tömjén-hiányban.
Isten úgyis lát, ha éppen odafigyel:
Minden hatszáz vagy hatezer közömb.
A zsoltár sátrában vőfély az ördög,
simára vasalt, divatos öltönyben.

Ez már a sokadik [utolsó?] kézfogás.
Nem helyhez kötött, ahogy a szivarfüst sem az.
Bocsánatos bűn, századik felvonás.

2012. november 23.

Dallamkór
(mikor tennéd le a lantot?)

Kegyetlen kóreset a dallamfüggőség...
de ha egy vékony húr átvágná a csuklóm,
vagy ha az nem is húr, hanem billentyű,
hol fekete-fehér, hol őrült-rikító,
óvóhelyre vezető lépcsősor lenne

és arról kérdezősködnék: hogy is hívnak engem?
Akkor liftaknába dobnám szálkás alkarom,
vadhúsagyam s a hangszert, nehogy egy szép napon
halálsápadtan kalapot emeljek és
udvariasan köszönjek önmagamnak.

2012. november 15.

De mi lesz a bakával?
(ne nézzünk este dokumentumfilmet)

De mi lesz a bakával, amikor pince-
nyíláson át rángatják ki a fényre?
Bőrövön, cipőfűzőn tűnődik amíg
ítéletté érik a vesztesége?

Vagy arra gondol, hogy: – látják, még alig
húsz évet éltem, valahogy nem fair ez így,
hogy önök, uraim, annyian egy ellen...
meg hogy mettől meddig tart az önfegyelem

és honnan kezdődik a fogcsikorgatás,
ha a tíz ujjat rendre kulcsra zárják
s a hüvelyk figyeli a mutató halálát,
amíg egy másik rangjelzés üvölt.

Pap kéne talán, valami engesztelés;
feloldozása egy félreszületésnek.
(Gyere közelebb, te bitang és nézd meg:
Anyám képe ez itt, a szívem felett!)

Milyen könnyű élni, nyújtózni ilyenkor,
mert még sincs háború, csak izzadt lepedő
van (nem ártana most egy előzékeny nő,
egy rövid csók, valami villásreggeli...
vagy legalább egy tiszta vaslavór.)

2011. június 22.

Dögölj le mellém

Dögölj le mellém, hogy érezzek
szénát, trágyát, romlott gyümölcsöt,
faljak rohadt körtehulladékot
szívjam be két új halál szagát.
Itt dögölj tovább, szögesdrótok között,
hogy átszívódjon testembe a véred,
hogy figyelhessem hajszálereid
különkapcsolt kiindulópontját.
Albérlő legyél most és mindörökké –
én szobor vagyok – mozdulatlan szóköz
és magántulajdon – kék madaraké –
örök életű a színek pusztasága.

2013. január 14.

Lovak / Keszthelyi György géprajza

Ebek ötvenhatodján

Mélyhűtött napokban rejtőző új lelet;
újszülött szobában, újszülött ágyban.
Vakvágányon száradó hússzelet.
Kinek mi. Így rágjuk meg az életet.
Amióta ártatlan soraim sincsenek,
minden olyan, mint egy meglepetés;
összetákolt keresztről a mennybe és
tovább – hányadik szótag a pokolra ébredés? –
Fekélyes verslábak, gennyező sebek,
(korbáccsal szelídített, farkasvérű ebek)

vagy tárgyi bizonyítékok – (a földi karámban
napkeleti bölcsek egy mikulás-szánban?)
Rengetegen vannak, ők viszont csak hárman
járták az utat, várták a csodát.
A jövőidő? Mint vírus a sejtet, ünnep a fát,
marcangolja vagy díszíti önmagát.

2012. február 2.

Ébredéskor már sakk és matt

Hogy mikor szent és mikor krétapor –
verssor lesz minden egy adott alakzatban
és lepereg a békés kőfalakról.

Sziklák közt születni és ott kóborolni,
ahol az ember talpában az élet
és mindaz, ami utána következik.

Nem tudom, honnan gyűjtöttem a semmit
és miért kerestem annyi karácsonyt,
hogy mindent ott hagyjak egy fénytelen napban...

De azt hiszem, mindegy és következetlen,
még akkor is, ha egy kalapból hirtelen
bukkan elő: ébredéskor már sakk és matt.

2012. június 16.

Egy emlék nem javul
(él aki nem)

Amikor szent szót hallok vagy orgonát
szárnyra kelnek a folyó s a híd fölött
órák és madarak – Ő lekörözött,
elfoglalta már az ásító szobát.

Mégis itt vogymuk – lássátok, feleim?
Bár nem tegezhetjük atyját a napnak.
Ne búsulj hát. Engem is kitagadtak.
Hozzád szólnak vérző kérdőjeleim:

Hogy lehet az, hogy álmatlan énem
ütemet rontó, beteg metronóm
és dead-endbe torkollik oktalanul?

Tél voltál? Nyár vagy? – Zöld rét az égen?
Tisztelt esküdtszék, nem alkudozom.
Döntésre várok. Egy emlék nem javul.

2012. október 6.

Egy ösvény, két pólus

Koraszülött zongorahangok,
elvetélt szerenád: valahogy itt felejtett
az apám s az anyám – töltöm a helyet.
Csokoládékocka – három szál virág –
mindennel idő jár – a mellékutcák
mintha nem ismernék a szülés sikolyát.
Hörgőkig szivárog a kipufogógáz
renitens bűze – nem messze innen
a díva-ló fekete szeparéban áll,
szügyén a dísze. Megszokott kokárda.
Odább egy ösvény, két beméretlen pólus.
Felfedezetlen hajótöröttek. S a magány...
mint ősszel a légy, az ablaküveghez
csapódik, átvágja szárnyát egy formátlan szilánk.
Kiköt egy alvó szívben – vergődő tónus.
Üres lavór, pattogzó zománc, új sarkvidék.
Eddig jöttél, gentleman vagyok. Elkísértelek.
Ne rémülj meg. Ez egy elhagyott telek.
Érdekel valakit egy stabil függőón?

Jól figyelj: mindig a föld magvát mutatom.
Legalul én magam. Öntelten nézem
emberszabású, betanult szétesésem.
Elhúz felettem egy mohó sáskaraj,
a végrendeletbe foglalt szikkadt talaj
rátesz egy lapáttal, hogy megtetézze
a beálló csendet. Ha aztán elhal a zaj,
látható leszek az egyik görbe tükörben.
Fele sem igaz. Ma így van. Holnap mégsem.

2012. április 30.

Egy zsenit kérek

Négy kávét ittam meg reggel s egy ásványvizet
a bársonypuha éjszaka után.
Hogy mi maradt ki? Egy lezser vállrándítás:
merre tévedt valami hibás kapcsolás?
Hogy a fenébe nem rúgtam ki a hámból?

Hogy mi mindent tettem? Figyeltem Aucklandot
például [közben vagy húsz hívás csődült] –
ahogy a küszöbön álló halálravárók
s a csecsemők egyetlen hatalmas körben
[s egyetlen korban?] nevetve hancúroztak.

Vagy egyéb: fehér-fekete mozgóképek –
egy konflis – beszáll a fiatalasszony.
Hegedűszóra kókad a megcsalt
vagy ignorált bajszos kis szélhámos.
– Visszafelé most tíz évtizedet! –

Máshol meg pompával temettek nemrég.
Szögesdrót-e a választóvonal?
Letörten hallgat a négy szerény őselem –
őslényből lett vagy kultúrház szülte
a cirkuszépítő, konstruktív halottat?

– Ide egy öreg istentiszteletet,
zsíros ürücombot, serlegből fogyó bort
végtelenhosszú asztal ostromában! –
persze a meleg különszobában
elég ma ennyi... – holnap kapu csattan.

Délben fél egykor elhagyott az agy.
Ki kényszerít rám egy kötelező rímet?
Tavaszi, nyári, őszi fagy – vagy
adjon egy zseni valami hülye címet
a szósornak – Te, aki nem vagy itt, maradj!

2012. január 1.

Egyik mérföldtest

A teraszon ül – füstöl...
kráterem mérföldnyire
parazsat szít csendben?
(mit is ellensúlyoz a tavaszi ég?)

Talán tegnap történt –
ezelőtt volt – vagy lesz – holnapután
– egy újabb tenyérvidék
azonosítása. –

Telefonomban lépcsők,
két pad, japán kapuszárnyak,
dombormű-csókok
elvágott hulladéka.
(ki kinek a mása?)

Ő például ott. visszhang-önmagam
napi válasza – liheg egy belső kérdés?
parlagom éppen most műveletlen –
kora reggel majd úgyis letarolnak
kaszás-kapás-földműves angyalok.

Rímbe szántott görbéje vagyok
száz (ezer?) ingadozó láznak.

2012. március 20.

Bakelit lemezen recsegő...

Bakelit-lemezen recsegő fél-régi formák.
Megbocsáthatatlan visszagondolkozás...
nem maradhatok továbbra könyvelő,
áthallgatni, lejegyzetelni a szétesett falakat?
Felesleges. Valaki krepp-papír-módra
visszaszólított, összehajtogatta bennem az aknamezőt
vagy másvalaki. Egy kaleidoszkóp-isten
elültetett bennem egy másféle színfrontot...
Mint egy keresztrejtvény. Nem így programoztam
sem erkölcsöket, sem forró erotikát.
Falom a reggelit (fél hatkor), mint a farkas,
majdnem meztelenül, de másik világban
és borostásan, mint egy sivatagjáró.
Hetekig vártam az égő szomjúságot.
Megjelent, lángokat szór a vékony takaró.

Lassan jelentkeznek: hullámok, félkörívek,
egyéb idomok, a harapás ingerel,
pelyhes kis mezők, források, mennyország,
tenyérhez, ujjbegyeimhez már úgy közelednek,
hogy eltulajdonítom hosszú időkre őket.
Régen elveszített, újabban megtalált kéz-
lábbilincs, béklyó, de lehet, hogy hófehér égdarab.
Olvasok róla valami krisztusit – megmarad...
fröcsköl körülöttem a víz és a hab. Korai zápor?
Így lesz most már örök csontritkulásig,
emlékfekélyig, tárgyak és papírok szabadultáig.
Így. Most már mindegy, megértő esküdtszék,
váltságdíj, egyéb törvény is jöhet, távozni kell,
mosolyogva őfelé, finoman megnyitni az ajtót –

enyém lehet – mondom – mától a virágegyetem.
Új örökség, semmi hamis játék, csak az a fehér felhő,
a levegő, az ízed, az illatod, abba kell hagynom
itt és jelenleg az udvari bókot. Égre üvöltök. Élek!
Pofámból csorog a test és a lélek. Olyan, mint a vér és a nyál.

2012. április 21.

Elég bármi

Elég egy banális hétköznap íze:
átvisz egy parkba, egy partra,
helyesebben: visszarendeződsz
régebbről hozzád varrt színhelyekre.
Egy hang is elég – nyilván így van:
a hídon túli város zagyva zajai,
vagy a vízre ereszkedő lépcsők;
és elősiet a buzgó, a jól ismert,
román arcvonású magyar pincér,
aki volt már, ide-oda járkált
egy nap csaknem jelentéktelen,
de valahol fennakadt óráiban;
kiszolgál most is illedelmesen,
és mindannyiszor, ha arra jársz
a visszaépített esti hangulatban.
Vadkacsák tollászkodnak – tudod,
ott, az iszapos szélen megint –
évekig talán ugyanaz lesz a kép –
elég a keskeny balkon alatt zúgó
folyó fojtó szaga – és visszaköltözik
mind, ami még feltételes volt
akkor – és ami az imént lejárt,
amikor lőni kezdték a vadmadarakat.
Elég bármi most – a lelki cechet
én fizetem ma – a visszajáró marad.

2010. augusztus 6.

Életre sebez az avar

Feküdtetek már éjszaka a fűben
ott, ahol a bogáncs félig betakar?
A végzet vesztegel, mint egy idegen
harcmezőn. Életre sebez az avar.

Sós verítéket kóstoltatok-e?
Mert léteznek olyan adás-vételek,
hogy szemért bók, fogért vércsere –
gőzölgő húson élnek a vérebek.

Pihent-e valaha angyal a válladon?
Megkért-e szépen, hogy majd szürkületkor
keresd meg újra egy barna mellkason?
Más szimmetria – más Krisztus – más lator –
szó nélkül száll fel, hite is meztelen.
Ott feszül az égen, ígéretmentesen.

2012. május 18.

A vidám hintaló

A birtokon, ahol nyáron hull a hó
nincs gyerekszoba – sírnak a rongybabák,
láncot tép, morog, kidobott csontot rág
egy veszett eb, de a vidám hintaló

szelíd verseket szaval egyre szebben –
a feszes száj végül elmosolyodik,
felszakad, tágul – (de ez már egy másik
napon volt, mennyei önkívületben).

Előgördítik a fagyasztóládát;
felismered-e a lepedő alatt
anyád, testvéred, szeszélyes szeretőd?

Mezítláb tántorog vagy metrón vág át
a városon, aki utolsó maradt –
teste agyagos föld – nyeli az esőt.

2011. május 1.

Elkap a veszett falka

Út közben, üresen – mint eddig soha,
mint rokkant apa, akit mostoha
gyermek-szavai kilakoltattak
és hátára veszi az erdő fáit,
vállára dobja a legelőket –
így próbálom megírni ezt a rongyot –
vasalatlan, mint a sors szennyese,
vöröses-barnára pácolt pecsétet
hagyott rajta unottan, hanyagul
az Úr fia este, amikor távozott.

Felkönyökölnek a későnkelők,
mélyebbre csúsznak a korahalottak;
utcát torlaszol egy tetves paplan –
ősz jön, majd tél... ki tudja hányadik
lesz és vajon túléli az a másik?
hányadszor kérdem: ezek a mohó kezek
honnan nyúltak át és itt hogy' ragadtak?
– ki parancsára ültetnek fogatlan,
borostás kórót az anyaföldbe?
És mi ez a hideg, mozdulatlan
test? ebből lettem?– égig ér deres
üstöke – félig meg földbe ásva –
hányan vetnek keresztet menet-jövet?
hány fia csókolja és vajon hányan
vetik rá egyszerre az első követ?

Ajtótól ajtóig csak halk suttogás
a hang – vagy fel-feljajduló fohász –
új tárnákat nyit meg, kiaknázatlan,
sárba temetett gyémántsebeket
mutat fel – Isten! Figyeld a Gyermeket,
ha nem hat meg a Vén és a nyugtalan
szópocsékoló! Vagy hagyd inkább csak így
játszadozni a szabad akarattal
s az útvesztővel kis pocegereid.

Hiábavaló, öreges üzenet,
elhagyott kúria – hát milyen lehet
az ember szentté vagy sátánná
avatás előtt? – kígyózó gyászmenet
kaptat dombra és tengeren túlra –
ma sietősen hármat temetnek,
pedig még nem is osztódott a tegnap
és nem ismételte meg magát a nyár.
Tolvajok sirülnek csendben és határ-
sértők taposnak át a házon. Elkap
a veszett falka – torkodba harap.
Rémülten tépi az eget egy szökött madár.

2011. július 7.

Elkülönültem

Elkülönültem. Nincs velem más, csak
hatvan százalék víz és némi egyéb
többé-kevésbé tapintható anyag,
selejtes váz, csőrendszer, tartalék,

a kis raktárban foszladozó szövet
és rozsdaette, kicsorbult csavarok.
Árnyékom is van, csak arra csavarog,
amerre hurcol az őrült lendkerék,

míg pörög azon a takarékszinten
amit megspórolt a tehetetlenség.
Így várom azokat, akik még jönnek
többnyire letörten, tanácstalanul

a kockaköves, királyi utcából
a lovas elé, falni maradékot.
– Havas cipőben jóra való szándék:
pár lépés – ez is hozzám tartozik

és néhány szín, mert festő volt a főnök,
ötvenötben, sőt, mondják, még azelőtt,
vászon, paletta előtti időkben
már meg is alkotta remekműveit.

Ja, még az állomás ott, ahol alszik
az erdő, a tér, a váróteremben –
megvárom, hogy egy utolsó időből
befusson értem, mint vonat, az Isten.

2011. február 28.

Ellentálmodó páciensek

Nem hull. Úgy rendeződött, hogy
víz csorog a falon s egy bádog orvos
járja körbe hajnalban a szobát.
Anyját említi, aki még ott maradt –
három a géppuskás, kettő a tölgyfakardos,
rímre mondanak egy-egy állatmesét,
keresztülmetszik egymás bágyadt szavát
s míg nem tudni a kétes éghajlatok
újabban említett rendszeres elesését,
a látszatnak, szélnek, ágyúból lőtt húsnak –
egy kandalló előtt száradt hintaló parazsát,
karosszékbe, első hitvesi ágyba
céda-vizsgát írnak gyerek-móka helyett:

– Húsz százalék allűr bőségesen elég –
aztán elalszik a zsibbadt páciens;
álmodik pasztillát, reggelek kínzó szegét;
éppen elég a képzelt üzenet –
éjjel egykor ébredsz, azt hiszed: „bírom”.
Egy óra kávé, még egy önkívület,
Karácsony, Karácsony, csillagszóró, avagy –
tudaton vergődő, nyertes kártyalap.
Ünnepi flakonból szivárgó kábulat.

2011. december 10.

Élő és halott kiesések

Deletálál
(Dr. Gatty utolsó feljegyzése)

Deletálál – üzenéd minap, azaz hogy
eltörölél – vagy ki – (vajh mely zeneműből
gondolád, hogy csak úgy kivethetsz egy hangot?)
tudhatád tán (de hát oly kevéssé ismersz),
hogy a nagy szavakat én semmivé párlom.
Egyszer majd, idők múltán – értelmedig érik,
mily fordítva történe mindez: elnapoltalak
egyelőre beláthatatlan időre – ámde
nem nagyzolásból vagy vezérhím-gőgből,
nem is asszonyi cyberfitogtató
mártásba tunkolva, miként kegyed tevé,
hanem azért, mert énnálam rendszerint
ekképpen változik a bútorok rendje:
hol itt, hol meg ott helyezkedik el
kedvenc karosszékem, dolgozóasztalom –
azt sem tudom soha, ki fogja túlélni
mindezt: én-e, avagy a büszke társadalom...

Delila

Miként a buldózer sárkányt alakított,
úgy játszott velem gépszörnyet Delila;
ahogy az is néhány istentelen
csapással sepert el egy egész emeletet –
valahogy úgy...
Figyeltem szadista pofáját, ahogy
roppantott ajtót, ablakkeretet,
ahogy még csak esélyt sem adott
téglának, malternek, vasszerkezetnek.
Megszámoltam: pontosan hat foga volt.

A kis fülkében buzgólkodó melós
beleadott ám apait-anyait,
ott verte agyon – helyben – feleségét,
taglózta le anyósát büntetlenül.

Nos, valami hasonló szerepet választott
Delila egyszer, merthogy ily módon
simán átmenthette közös bűneinket
oda, ahol mindig van tél- és térerő –
osztott-szorzott nyesve Sámson-fürtöket,
hisz' senki sem nézheti deviánsnak így,
nem üthet nevére fekete pecsétet –
teszi a dolgát, mindössze ennyi –
veszi tudomásul a jól informált világ.

Az első tél bére
(N)

Az első gyors érkezésével egy időben virrad,
ajkaid között ébredő élő-vörös fények
számolják ki az első tél gödrének bérét;
nemrég volt iszonyat térhasadásai
örök varratot hagytak a fiúfrizurás képen,
[a festő már rég nem alszik – többnyire halott folt ő]

de a tengermély kockák éber szívverése –
bizony láttam, ahogy te is rákapcsolódtál...

Ébresztő! – csorog az ereszekről ingem alá
csillapíthatatlan, jéghideg üdvözülésed.

Utóhang / *Pihen a buldózer*

Elpihent. Rémítő feje
a hullákon. Teste kissé
oldalra dől, mintha gondolkodna.
Ez most vagy a lelkiismeret
testbeszéde vagy újabb terveké.
Ki tudja. Én nem. Én csak gondolom,
saccolom a felvetődéseket.
Mert aki egymagában
ilyen pózban áll-fekszik moccanatlanul,
eleve gyanút kelt, főleg, ha
ismerjük az előzményeket.
Főleg, ha láttuk őt működés közben.
Ha figyeltük arcát, mozdulatait.
Akkor.

2011. január 28.

Emberfeletti

Mert élete kifürkészhetetlen,
helyet kapott egy más dimenzióban.
Hatolj lágy testébe visszafogottan,
hogy ne maradjon egy idegen szinten.

Aki még képes őrizni illatát
hűséggel, mint egy orvosságos tégely,
annak torkán már szivárog a métely,
ő esszét írhat, míg más szatírát lát.

Az emberfeletti magával cipel
hegyeken túl, az egyenlőtlenségbe,
ott tüntet a nép – egy kiegészítést

követel, de nálam sincs több, mint pár jel
s félig-meddig bennem árad a vére...
hát más vadba döföm az ördögi kést.

2012. január 6.

Emlékek mint díszletek

Elégetik, felfalják rendre
önmagukat s a fagyoskék eget is
a tegnap ereklyéi.
Mozaikrámára olvadó
vajszínű átfedés:
őszben csírázó nyári illat,
túlfűtött szavak és sok egyéb:
emléket mímelő, fakó díszletek...

Várom, hogy belépjen ő
frakkos méltósággal
és megvárja, míg egy szék se reccsen,
míg elfoglalják helyüket a varjak.

Silány a nap és a katarzis:
tizenöt, alkudva egy tízes
a cigány natúrszín csokra –
kartoncicoma, szegfű, liliom,
lim-lom – tíz év múlva is virul.
Mohakoszorú kaptat fel a dombra,
ismerőst keres az óvóhelyeken...
Mégis: mi ez a rejtjelzett játék?
Mi végre vagyok én itt,
ha teszem azt érvénytelen

a beígért béke, a fegyverszünet?
Ha mondjuk, csak úgy iderendel
egy cinikus bűvész, jóltáplált bohóc
és markomba nyomja a menlevelet.
Schutzpass – mondja aztán és markába nevet.

2010. november 1.

Esti létösszefoglaló
(Dr. Gatty naplójából)

Hét napból az első
ez – mindig nehézkes
lépéseket jelez –
ilyenkor még kétes
a rákövetkező.
Ma nyulat lőttem, bár
szívem azt súgta: kár...
Felel az étkező:
dehogy, hisz élni kell.
De hogy ölni ezért?
Egy életet megért?
Körötted tág mező –
táplálkozz füvekkel
te tolvaj, tekergő!
Ám lelkem dolgozik:
például ma reggel
tájképet festettem;
(nem tudom, hányadik
festmény – már felejtek)
rőt felhő felettem
s veszteglő kék ladik.
Lám, meg is jelentek
az angyalok, múzsák,
búmat félretettem
(felborult, mint a zsák)

S nevettem – Istenem...
ekképp, össze-vissza
burjánzik az idő
bennem: de ki is ő,
hogy testem átissza?
hát én meg ki vagyok?
Szalmaszál. – Lehúznak
örvénylő, gyors hajók.

2010. november 15.

Esti társalgás vénülőben

Miért nevetsz? Meghalni könnyű ám.
Vagy éppen fordítva: nagyon nehéz
lehet, nyál csurog majd – a köldöködig;
lazul az állkapocs, tüntet a kéz

is... (csak az a baljós, restellt reszketés
ne lenne) – amíg az áramkörök
meg nem szakadnak – bölcsködni még szabad...
vagy játszadozni: öt török, öt görög

hány ember – egy pohár tömény után?
Kétes megoldás... de az is megeshet,
hogy ámokfutásba kezd a mutató,
bekap az aszfalt... egy hideg lehelet

s a föld... nevetsz? Az arcpirosító,
az ajakpír – egy londoni őrült
fétisei – meséltem erről neked...
miért sírsz? Eltelt... a tavasz megőszült.

2011. április 23.

Évszakra öltözöl

már március és annyi
hétköznap – mind a nőké
hatalmasakat ásít a tavasz
kiköpné a hóembereket
végre – ajtót nyithatna
tárhatna tágra a sirályoknak
hideg magányomban ülsz
fekszel menni nem akarsz
mint aki nem érzékeli
a ruha és a hús kopását
most éppen egy másik
évszakra öltözöl – annyira élsz
amennyi örökzöldet látok feletted

2011. március 9.

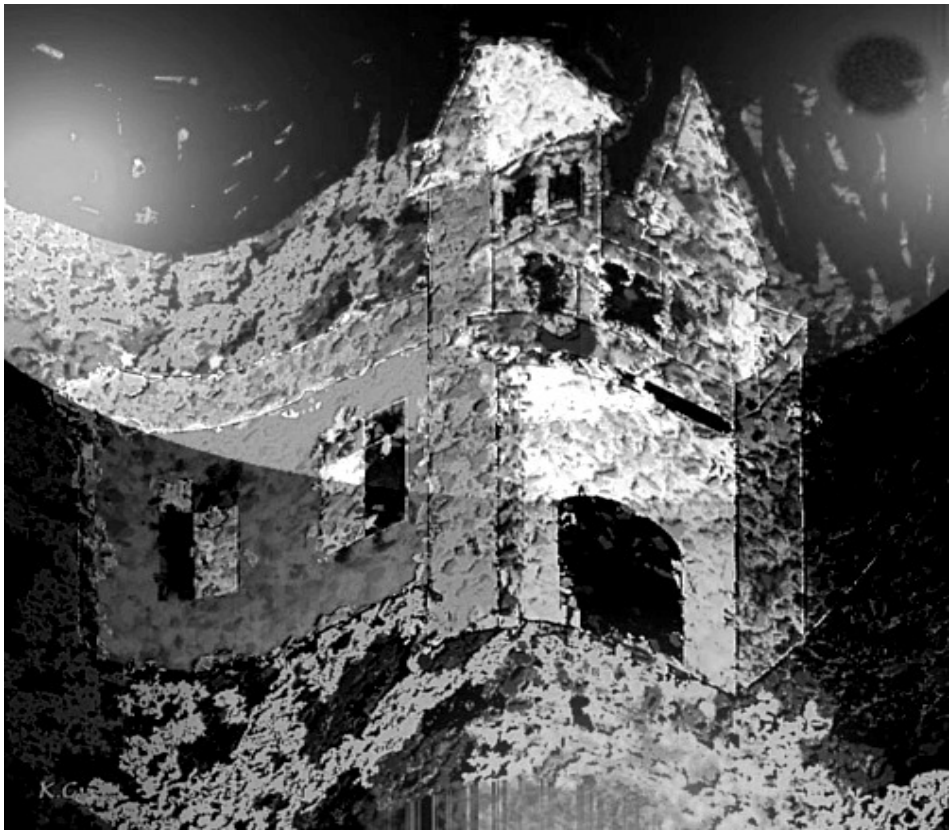

A vár / Keszthelyi György géprajza

Ez csak egy új mese

Ha nincs fogad, csak
használt kabátod van, ami
időnként lehull, mint
ferde tetőről az idejét múlt hó
– közelebb biceghetsz –
sietős mondatodban
klímatörvénytől függetlenül
ott csüng pár időtlen jégcsap.
Ha vékony kis fehér rúddal
hiszem és vallom, hogy élek,
rögtön felizzik végén egy élet:
éjjeli zsúfolt állomásvilág,
gerillaharcosok várótermei.
Táltos növény, korán virágba szöktél.
Minden hajnalban új rügyet hajthatsz
a szerteszórt téren – persze
ez csak egy új mese: egy lehányt falról szól.
Félúton, hidegben az angyal sem válaszol.
Ma ne keressenek marokkészüléken,
sárban fekszem egy maradék réten,
lefullasztottam kivénült motorom, fékem.

2012. január 10.

Ez nem állomás

Ez nem állomás – még csak rövid,
vészféknyi időbénulás sem.
Cigarettáért nyúlnék, ha lenne
célom – azaz, ha régen úgy adódik,
ahogy nem – akkor is jobb lábbal
vétettem el a katonás, kezdő-
ballépését a masírozásnak.

Itt hét tehén, odébb egy erdő,
úgy tesznek, mintha indulnának,
bár helyben ásít az öreg alagút
s a szikla férce is megoldódik.
Így nézem bambán az űr mozgásait;
szűk felöltőbe szorítva állnak –
semmi sem igazol, semmi sem másít.

2011. április 6.

Tiltott fertőzés

Még mindig otthonos ez a pióca-
moszkitóvidék – úgy hat a megtévesztő
érzéstelenítés, mintha együttérzésből
rendre kitépném, semmivé tenném
a hajszálereken veszteglő szárnyakat.

Rég nem szakadt le még
sem szentmise sem katolikus lakat.
Ha annyira semmittevő, mint mondjuk egy ezrelék
proton vagy neutron, – amennyi megmarad
mégis csak alkotás – nem hibás törmelék.

Ezért vállalom a tiltott fertőzést,
ha már valahol előre oltottak
külön rendszerembe más világokat
akkor, amikor a kifinomult bérlő
mérlegel, szobroz, mint megfontolt tudós.
Gyanútlanul, vádolhatatlanul.

Ez nem a valóság, csak elképzelt tünet.
Keress hát véremben túlélést, ürügyet.

2012. június 15.

Faarcú madonna

Faarcú madonna a szekrénytetőn,
haja lágy-barna, mint a friss agyag.
Időbe illő. Odaát lassan
torra gyülekeznek.

Madonna arca a merev redőnyön.
Vajon mit sejt a bordák mögött?
Szelíd hullám a száj íve. Sőt.
Sejtelmessége mózesi.

Madonna ma halott madár,
tekintete üres, szembogara sincs.
Jobb is így. A csapat eretnek
tépi az asztalterítőt.

Madonna! Hallod a nyüszítő menyétet?
A kert mélyén nyúzza a kutyát!
Vér folyik! Az Úr angyala
az utcasarkon kéreget!
Lebeg a díszlet, mint egy léghajó,
fegyvert rántanak,
örvendezzetek!
Megtizedelik a maradék eget,
sirályok hullnak,
postagalambok.
Legéppuskázzák
a képzelt egeret.

2012. szeptember 15.

Fekete fék
(pillanatkép önmagamról)

Nem ragacsos
képek árverése,
hanem a végtelen
türelem pulzusa.

Nem mézes, illatos
domb-völgyek himnusza,
hanem a lángoló
ellentétek földje.
Így jött világra,
hát ilyen maradjon!
Örökké sebesült
körözött szökevény
ismét átkötözi
vérző végtagjait,
beleszeret a fájdalomba,
ránevet, szembeköpi.
Nem dicsér, babusgat –
sosem volt itt bölcső,
gyermekágy, kockavár –
csak fogyó tartalék,
rozsdás alkatrészek,
fekete vidék,
fekete fék.
Fekete fékpofák,
marhavagon-deszka,
szögesdrót-függöny –
arcodon mosoly,
szemedben máglya.
Bal vállamon alszol,
vergődsz, haldokolsz
ott, ahol a sárkány
rabolni, harapni képes.

2012. július 20.

Fekete madarak

Fekete madarak zárják le
hermetikusan az udvar légterét –
minden év-napszakban ott köröznek.

Nélkülük nem lenne elmezavar,
nem libegnének szerte-szét
piros és sárga,
összeroppanást sugalló
kacér hálókimonók.

Fekete madarak szabdalják,
szelik, hasítják
a gondolati csődöt –
nem működne a lelki válság
sem, ha ők itt nem vigyáznák
a bajok harmóniáját.

Ha elcsendesednek, aludni kell –
Ilyenkor mondják: ütött az óra.
A halott öreg törvényszerűen
két órát tölt még az ágyon.

2010. szeptember 17.

Felségsértő szonett
(bűntársamnak)

Ágyat vetek a szomszéd épületben.
Elvetélt túlvilág? Kisiklott vagon?
Júdás hajtincse a tölgyfaasztalon.
Ki tudna mesélni, hazudni szebben?

A másik telek egy betáblázatlan,
önmagát osztó és szorzó szűz vidék.
Oda költözött egy fura nemzedék,
átkot mormol szentfehér csontozatban.

Mondom: csak addig van vajból a lélek,
amíg a főbűnös lázadni kezd és
szerteszabdalja a védőbeszédet.

Tudod-e, mi kötne össze igazán?
Olyasvalami, mint egy világégés,
időzített bomba az Úr asztalán.

2012. szeptember 22.

Fészkére száll egy omnibusz

Sántító széken ül. Vacog.
Ez a rongybábu. Színes.
Rám köszön, hátha ismerem.
Reggelt reccsen a képkeret,
vékony lécek közt Krisztus.
Feltápászkodnak nyögve
a bukott angyalok.

Talált tárgyak kis raktárában
porlepte dolgok
egy vagy több darabban.
Deszkapolcon pihen a szív.
Kallódó gumipumpa,
előregyártott kacat.

Hidegen caplat Thészeusz,
porlepte agyagszobor.
Amikor szétesik, testére,
fészkére száll egy omnibusz
az égig érő macskaköveken.

2012. szeptember 13.

Figyeld a nagy halászt

Miért kellemetlenkedik így ez a század?
miért csavarta át a sunyító poloskát
valami rejtett (rejtjelzett?) frekvenciára?

Lyukas talpú bakancsból – zokni nélkül –
fekete, (szőrös vagy csak sáros lábszár):
a váz része – indul a horpadt gyomor,
a puffadó has véres katakombáin át
a laza és egyre rozogább szentélyig...
(Ne kérdezz! Önmagad válasza mit ér?)
Hollóként károg kopjafán, kereszten –
amúgy is többnyire kusza, érthetetlen.

Míg kivénül a különc – míg eltűnik, kihal
egy kóros teher: egy rongyos nemzedék,
ki tartja meg addig odafent a napot?

Köhög, köpköd, alszik, amíg lehet,
fontolgat kötelet, öt-tíz emeletet;
szemére húzna disznóbőr hályogot –
kapaszkodna Isten lábujjába is...
(Pofádat fogd be! Engem ne taníts!)
Figyeld a nagy halászt. Ma megint mit fogott?

2011. április 17. (Virágvasárnap)

Föld-vitorla vászon

föld-vitorla vászon a fedőlapon
elképzelem az antianyagot is –
A toronyóráról mese-szív csüng alá,
kocka-szabású homokszoba-lépcsők.
Két gótikus ablak téglákba épülve...
madár egyensúlya az ősi címeren.

Nyári bárányfelhők között óvatos angyal.
Integet neki egy kedélyes asszony.
Gyertyák és könyvek színpompás polcai...
alattuk ajtó és szecessziós ablak.

A lépcsők tövében táska, esernyő,
színes fák, valami sekély, szűk patak.

Vagy az a tágas égbolt – az is megakadt.
Fenntart egy padot, zöldövezetet.
Tarka képzelgés, fél-valós történet.
Hiteles képek és színekről letépett
nosztalgiája egy felnőtt mesének.
Legyintő kezek... lebegő díszletek.

2012. június 8.

Gépesített ceremóniák

Gépem már él – elméletileg korán.
Ankét indul, hogy kinek a jogán
vagy kinek a javára? – elhúz egy Logán
(hazai gyártmány) az ablak alatt.

Hát ez az izompacsirta nő?
(Ki ő? Szoláriumos) – de sorozatot lő
a lomberdőben pár sötétzöld gyilkos,
majd felpörög a márkás gépmotor.

A vaddisznó korán üdvözül.
Nálunk Vízkereszt, a szomszédok közül
kinél más, kinél Karácsony – fene tudja...
hol a szent szűz, hol egy vén lator.

Egy város sarkában (valahol délen),
különös akcentus – én meg úgy vélem,
szakállas pópa vár a sekrestyében,
majd plasztikhordókba fojtja a szentet.
Szétosztja köpetét és hányik tovább.

2012. január 8.

Golgota

Csak a hús, csak
ahogy ég, virágzik
napkeleten az
ostorcsapás, ahogy
alvadó szirma le-
hull, kicsordul, ki-
oltja a szem takarék-
lángját, letépi bogara
szárnyát, rátapos,
mossa kezeit, lát-
játok, feleim, így...

a tenyér nem, csak a csukló inai tudják cipelni az ernyedő testet, mert jó darabig – nem egyszer borzalmas, hosszú órákon át küzd az a váz, le mégsem győzi a földet, húzza alá, bár rögzítve már a lábfejek is, feszíti lassan a vonzerő, ó, asszonyok, ó Mária-Magdolna, ó, anyák, legalább ti ne... keserű, mint epe a víz, utolsó szó jogán hallgat a száj, a bordák közt forrás fakad, igyatok hát, ez az én testem bora, bizony...

elrendeltetett.
vérét felfogja,
atyám, nagy serleg
a föld, szomjas edény,
itasd meg őt;
csontba takarja
a szellem, építi
foszló szövetre,
bújtatja gyolcsba –
pokolra küldi,
feje a vállán pihen.
halott királynak
bűntársa lator, ám
este felébred,
mennyre botorkál,
égre rak fészket,
bűne is alszik,

Illatos olaj a bűn.
hány napig tart még
a kóma? vén vekker
kopog, napóra
árnyéka indít
új korszakokat –
cölöpön koravén
mózesi arc, már
rég mozdulatlan,
mitől rettegnek
mégis a kémek?
reménytelenül
lehűl a bőr, rőt
felhők gyúlnak a
dombon – esteledik.
átlopja magát
a tegnapi télbe,
meg sem született,
de üvölt a nép és
már tárgyal a tanács –
belátja: késő.
odakint szegecselnek.

2010. december 11.

Ha felkeres valami hívatlan

Ha felkeres valami hívatlan, pályahibás,
illatos levél, üzenet, divatos alsó,
egy kivénült korból is megnyílnak a tények.

Vlagyimir elvtárs, ön merre tévelyeg?
Olvas, ír, valami újabb hegeket
néz? Persze a válasz nem kötelező.
Az adatok merevlemezen élnek.
Más parázs sziszeg a csillárpalotában?

Lezárt felvonás, de mégis aktuális –
alvilági táncról zokog ez a dráma.
Éget a gondolat: ugye, ha meghasad
száz muzsik viskója – netán egy egész sztyeppe,
a fémhagymák teste, mint tanácstalan,
sérült sejtállomány – oszlásnak indul,
megun mindent és a föld magvába hull...

Nagyjából mindegy – a viperavilágban
erdőn, mezőn, rímvilágon túl
tátong az oltatlan-meszes gödör
s pár ismert csődör is frakkba öltözik.
Kubai szivar végét nyesi, reggelije a sör.

Poshadt sárízű lett viszont a nélkülözhetetlen
négy alapelem: tűz, víz, föld, levegő.
Sercint rá sűrű flegmát párszáz félmeztelen,
illatos kanca s egy bűzlő főkereskedő.

2012. január 15.

Hagyjatok röhögni magamban

Hagyjatok röhögni magamban –
felfuvalkodott, napi elmúlások –
honnan és mennyi hálapénzért
örököltetek annyi fekvőhelyet,
üres falakat, ahol
graffiti-könnyetek évekig csordogál,
jóllehet mozdulatlan?

A festő sokat tud –
a költő is átmázolja – ha kell
a tejutat –
nagy, dülledt napokat
pingál az elhagyott telekre – utánzatait
a mindenhatóságnak.

Te meg ki vagy, hogy aszfaltból
mászol elő? – s az a másik,
aki sarokba vágja végül az infúziót
és arc nélkül itthagy – el se köszön –
kik vagytok ti, hogy nyaranta
utaztok következetesen –
mentek, mint valami Isten leányai
és áthúztok minden időszámítást?

Ettem már őzhúst, tiltott szüzeket
faltam naponta – mindent,
ami vérzik, nyög vagy kiált...
mit tudtok, nyáladzva elősomfordáló
kísérleti ebek? –
Itt egy test. Itt egy lélek is,
romlott az egész, oszlik, dögszagú.
Lakjatok jól hát végre! Egyetek!

Mit tudtok, szolgálatos hősök?
se nevetek, se szavatok – sehol;
most meg – ha igaz – fegyverszünet
van – az ám – hát csend legyen...
hagyjatok röhögni magamban ... magamon
mint kényszerzubbonyból szökött
őrült, ágakból tákolt vánszorgó kereszt –
a harc után kapkodva összekapart
tömegsírok között.

2011. június 13.

Egy eposz maradványai

A torony

Meggyúlt a torony.
Jaj, ez most istennyila?
Vagy gyújtogatás.

Ha jön a tatár
fejszét ragadnak, vérzik
a kán fia is.

A bajok

Éhínség, pestis –
segít majd a nagylelkű
püspök – csődbe jut.

De verset ír majd
a krónikás róla, hát
mégsem hiába...

A deák

Nagytudású volt
a deák – érthetetlen,
hogy' történhetett:

Halva találták,
mellette könyv, négy forint,
bádogszelence.

2010. október 3.

Haikufélék

A fejemben most
egy hosszú utazás jár
s a végállomás.

Most csak egy hiány
és ami vele jár még:
valami önvád.

Négy fal között van-
e a szerelemnek egy
arca legalább?

Minek írjak hát
haikut, marhaságot?
Elnyel a reggel.

Napszámláláskor
annak a könyvelőnek
nincs könnyű dolga.

Nem imádni kell
Istent, hisz nem despota
hajlamú – mondják.

Ádám és Éva –
jól kibasztatok velünk:
telnek a gödrök.

Lánc, lánc, eszterlánc,
hozzá még két lábbilincs,
sóbánya húsz év.

Zöld erdőben jár-
ok, ágon Piroska csüng,
hadd pihenjen még.

Adj király kato-
nát – kicsi Afgán bábu
szemét lezárják.

Ingyenmunkások.
Hangyaösvény a téren –
Székelyszolgaföld.

Üreges szavak.
Legalább vért köhögne –
ne köpne kígyót.

Átadta kezét.
A másik véres spárgát
kötött rá – Ámen.

kék golyóstollal
lerajzoltam ma Istent –
szabályos kör volt.

ragadd el hamis
tündérdallamainkat
karvalyvijjogás!

ugyanaz a szék –
nagy halak kerek szeme
csak te hiányzol...

2011

Hajnalban a ház

Hajnalban sárga szilva
potyog az egyetlen fáról
a zöldre festett
emelvény alatt.

Fekete sportzoknim
nem székelyharisnya.
Mintha csak talptól bokáig
gyászolnék valakit.

Hajnalban vályogból
tapadnak össze a házak.
A küszöbök barna mezsgyék.
Magasak, mint a faluvég.

Erre csak az járjon,
akinek karján és vállán
megtelepednek és
otthonukra lelnek
a kóbor madarak.

2012. október 1.

Halántékából gyümölcsfaágak
(vidéki tragédia)

halántékából gyümölcsfaágak
nőnek, őszelőn mindig szüretel,
leissza magát szilvalével,
(ötvenöt fokos elégtétel) –
ólba tereli este a disznót,
tehenet fej, meghágja az asszonyt,
azután megint kocsmába megy.
maga a sátán amikor görbe
kést ránt, eszébe jut: egy éve
kölcsönadott egy kalapácsot,
nem kapta vissza – asztaltársába
vágja a kacort, pedig az imént
bőgve-zokogva borultak össze.
mielőtt elviszik elássa még
apját-anyját minek csinálták –
ő nem kérte és mondta is egyszer
répa kell, zeller, piros retek.
mégis csak átok, gyümölcsös lett
belőle végül – megverte az Isten
a cefre-géneket – hát most már
húsz év legalább, ha jól viselkedik
tizenöt – megnyesni sem marad idő
fején az ágakat – zárják bilincsbe,
hej, mi lesz belőle – miket beszélsz?
hangok indulnak odabentről.

franc álljon beléd – kel ki önmagából –
sosem eszel ebből – sosem eszel.

2011. április 17.

Halottfaggató szonett

Egy nyugati házban húzta meg magát,
ott találtam rá: – Többet nem költözöm –
mondta, mintha volna valami közöm
hozzá. Mondta, mint bűnbánó jóbarát.

És hogy volt? Mesélj. Mert tényleg érdekel.
Van-e egyáltalán olyan, hogy „halál”?
Érzelgős-e vagy csak ridegen kaszál?
Füledbe ordít vagy halkan énekel?

– Végül is olyan, mint egy tévedés;
nem szándékos, de kiszámítható:
rossz házasság, kezeletlen nátha...

Köss nyakkendőt, öltözz ki szépen és
hitesd el magaddal: hozzád való –
aztán majd asztalhoz ültök: hátha...

2011. január 18.

Hangyaboly Nepálban

Még ők is – vagy még csak ők
építettek egy mély birodalmat.
Közöttük jártam tegnap délután.
Ha jól emlékszem, száraz nyár volt.
Ajkam sarkán könyökölt a harmat.

Nepálban dolgozik minden igavonó,
ha egy szakadék szélén született.
Elfoglalnak ösvényt, kőfalat,
hátuk a ló, talpuk a mozdulat.
Szekereik a torony tövében.
Egyikük izzó téglát cipel a vállán –

(zsebemben átázott múlt, jelen,
hasonló lehetett Doftanán.)

Figyelem lábszárán az égöv porát,
bordái között a repedt vályogot,
a hamuszürke védőruhát.
Szóla az Úr és lőn. Hát legyen.
Itt két vak, ott három sánta,
ma két fok, holnap negyven.
Továbbmegyünk – mindenki ismeretlen.

2012. december 16.

Harmadnapra a tükörbe néztem

és íme a hajnali rém, itt meg a penge – hát így nézek ki
négy óra előtt – amíg azt a csepp vért is letörlöm végre
az államon felejtett sötét köríν fölül – (akinek ki-
csordul vére, halott még nem lehet) – a fehér háttérre
nem csempefény, gyógyszeríz emléke vetül, hanem

kis halászcsónakok libegnek ott – a konyhaablakból
egy szomszéd part halvány fárosza – hát más sem alszik...
aprópénzt számol – itt nemsokára megint abrakol
a vén csődör – ahogy megébred rögtön enni kér –
semmi egyebet – sirül a fény, minél mélyebbre hatol

a szemgolyó magvába – (galaktikus kép) – a nyári tér
annál többet láttat, beterel az új galériába, ahol
beteg festők és teremőrök falat mázolnak, háladíjakér'

mozaikból rakosgatnak össze egy romolhatatlan
ókori testet – buja izomzatában duzzad a lator

falánkság – ők figyelik, mit szól ehhez fordított arcod –
s ha semmit, akkor faggatni kezdenek – mondja: hányadik
modellje ez magának? – és gyónsz, hiába nem akarod,
hogy utolsó lesz talán, hogy éppen most érkezett... – kik
ezek, mégis, hogy elárverezik a műterem félkész titkait!?

Nyerítő, nyári ég, őrült aratások! Rozsdás borotvakést és
köveket hozzatok! – nincs győztes – egy bóvli bálvány a tét –
fület vágnék, oltanék látást... de félő, hogy túlél a színes vétek –
nyelvem raktár – az ördögé – tajtékos nőstényhasak ízét
őrzi – s az ujjak szögei... lúdtollra, ecsetre írott szerzemények.

Várni kell hát... az eldobott évek mostantól rendre visszahullnak.
Mindig korán, örök készenlétben – szálljatok tovább, ne vigyetek
bűnbe, mennybe, találós kérdésbe, hűséges, tolakodó varjak.

2011. július 30.

Három a templom
(kivégzett monológ)

három a templom –
az utcám bulevard
sugárút – bohócnak öltözöm
csak így lesz hiteles a kép –
rázkódva nevet az ablak
szerteszór leánysikolyt
harangszót – irányelveket –
régi kanapék töltései
rugók kattogó sínek
szimbiózis – köztes lét
minek ez is – és kinek?
farkasélet ember-
halálok évfordulója –

miért várat hajnalig magára
mint ócska hatásvadász
egy betájolt vérfolt
a naptár forró égövén?
behúzok függönyt féket
átkokat – még nem pusztulok
bár bomlaszt a lakkfény
ha tudok elindulok –
ennyi a tér s a türelem –
– hiányaimon nőttem fel
öregedtem előre-vissza –
ott írni meg egy rövid utószót
ahol konflis döcög a kockakövön
s a boka kivillan – csak annyi
titkot és sejtelmet szerettem
volna még – és némi rendet –
itt csak alszom – régóta máshol élek
kiégett lélek? – vagy csak kihalt
központi lépcsőház...
hol vagy Anne-Marie
te kövér szász denevér?
lelőtt az orvvadász?
(kacarász valahol – elmebeteg
vagy túlsúlyos hulla)
ordas csend kerülget
száz vedlett reklám sípol
jelez fel a harmadik mennyre
egyedi akció – hazudja
az ügynök – a másik meg ugrik
menekül le – előmelegített
gyorsétkezdei utolsó ebédre
tábori komfort – ennyi elég –
szemérmetlen keggyel
vetkőztetem a testem
mint akasztottét
munka után a hóhér –
inak feszülnek
nyúlnak az átlátszó szálon

reggeltől reggelig
hetedíziglen – vagy tovább
pontosan három
malaszttal teljes
szentély között

2011. július 1.

A sziget lakói / Keszthelyi György géprajza

Heléna ki- és visszaruccanása

Heléna szekerén sziréna vijjog, mert más ez a század,
benzin a tápszer, ha bazinagy motorja feldübörög,
hatvanhat tonnányi köles a trójai hambárba' szárad,
amazon vágyálma dollár vagy ajró de sosem görög

drachma, hisz tudjuk, az divatjamúlt már és kamatja semmi –
laptopon számolgat Heléna száguldó tűzszekerén:
Dolcsegabannáért athéni butikba kellene menni –
spártai főurak állják a cechet, mert drága Helén.

Athénban köztudott: fegyvert ránt rögtön a városi rendőr,
Heléna, jól vigyázz, lebuksz, ha ókori prostituált
szerepét játszod! – mert odakint kábszer, a cirkuszban meg sör
folyik, ámde ha nem fizetsz, a vendéglős tolvajt kiált.

Gurulj hát vissza a régi mesébe, ajánlom, Heléna!
Tudod, egy rabszolga vérét, ha megtetszik, kiválthatod.
Tomboló diszkóban oly vékony a donga, hagyd már a béna
piperkőcöt – jobb, ha martalóc markában pihen farod.

2010. november 24.

Helyettesítések
(hajnalban lobban lángra az emlék)

A4-es papírlap az egér alatt –
színtelenített érintőpad.
Csak hetente cserélem, megéri;
miért is ne? Ha megáll, ha tapad
amúgy is hozzá az a tartozék.
Ebben az éjjeli-hajnali, késő́téli
csepergésben közömbös minden
minőség – mintha látnám: alusznak
szomszédék, festő́ék, harcosék –
behúzva motor- és kézifék,
beszorítva durván az ablak...
De játszótérről álmodom,
rögtönzésről, dolgozatokról,
(micsoda éledő alkalom:
hatvanötös rockzene szól).

Úgy visszamennék Woodstock-időkbe –
még akkor is, ha itt az a régi csend
hullámozna az ország felett.
Még akkor is, ha az a tükör görbe
volt – szerelmem akkor érett
almává, illatos mandulává,
kívánom most is azt a kevés, zamatos
alamizsnát – ahogy körüllengtek,
körbetáncoltak valami pénztelen cselédek
a posta háta mögötti parkban...
fekete-piros, kacér angyalok –
merre szálltatok?
– Én nem így akartam.

2011. február 21.

Herberstein Felicia és doktor Gatty levelezéséből
(töredék)

Doktor Gatty, higgye, tiszteltem Önt –
Sajnos úgy hallom, rossz a híre.
Mivé tette a farkas-falánkság?
Vajon tudja tettét asszonya, fia?
Figyelmeztetem: vessen véget ennek!
Üdvözlöm: Herberstein Felicia.

Mélyen tisztelt Felicia – hölgyem!
Fájó az, amit rólam gondol;
a szóbeszéd rámsüti könnyen
a tolvaj bélyegét – fülét dugja be!
(fog még ilyesmit hallani sokszor).
Kegyedtől függ, hogy jó vagy rossz vagyok.
Csókolja szép kezét: Gatty, a doktor.

Tisztelt Gatty, én a pletykahangot
sosem hallgattam és ez köztudott.

Ám a bánya, mely szívemhez közel áll
sok kincset rejt, mi mégis elfogyott.
Nem szeretném, hogy senkifia
váljék ma-holnap magából: Felicia.

Felicia kedves, maga sebet ejt
szívemen vádló, nehéz szavával.
És doktor Gatty soha nem felejt –
kár... más terveim voltak magával;
Tudja meg: nem egyszer, de sokszor
gondolok kegyedre: Gatty, a doktor.

Tisztelt Gatty, a pohár betelt!
egy héten belül átveszem a bányát
és mondom: hiába faggattam szívemet,
mézes-mázos szavára nem felelt.
Hát vigyázzon inkább: fejét veszthetti!
Szimatot fogott a kincstár – s ki a
rabló, az egyhamar kiderül.
Mentse életét, fusson! Felicia

Feliciám, édes, ki merem mondani!
Elmegyek, hát nincs mitől félnem.
De vallom azt, hogy földön nincs, ami
ezt a nemes érzést pótolná, szívem...
Ám látom, kegyed közelíthetetlen;
az elrejtett kincset vissza fogom adni.
Senki sem lát többé ámde forró lángom
nagy titokban tovább lobog: Gatty.

(további levelek könnyáztatottság miatt olvashatatlanok).

1645. október 5.

Hogy merre látok
(Melindának)

Azt kérdezted, hogy merre látok –
hogy merre nyílnak az ablakok –-
– egyik sem nyílik – szemem is munka-
szünetet tart – rozsdás vasszekrények,
húsz-harminc ágykeret, túlvilági rugók között – ez
foglalta honná a fűzöld testet – udvar –
bokrok – levegő – kőfal – embermaradék –
ide és ennyire futja a szűkebb ég
költségvetése – (no meg a szándék.)

Kétszer is kérdezted: merre látok?
Hát arra, amerre te sem létezel.
Kiselejtezett, szeges padok közé,
éhes szavakra, emberevőkre,
arra, ahol aprópénzt ér a kérdés –
tedd ezt a lapot is valami fiókba – és
vigyázz azért a fák közti örömre;
nézz jobban körül – itt hever a hol-mi.
(ezek az őrült szavak sem hagynak nyugodni.)

2012. április 5.

Honnan tudhatta volna
(magamról Ladik Katalinnak)

az első ki lesz, ha belép,
ha felfedi borostás arcát
s a díszes kertet, ahol majd
elkezdődik, honnan tudhatta volna,
ha meglátják ahogy ott áll
az ösvény közepén kék farmerben,
hányadik lesz közülük a költő,
ki rejtőzik árnyéka mögé,
hogy kétszer kettő az már

félig férfi – manhattani korcs
és hogy kit küld vissza – hányadikat –
hazából hazába az Isten –
hogy alig köszönti
máris becsapja: meghal;
hogy lesz tizenegyedik, aki
kosztoscsészéből madarat etet,
– felhők művésze ő, alkonyasszony –
hogy az a lány mégsem az anyja;
nem tudhatta: a harmincadiknál
ki lesz a gyilkos, ki az áldozat,
hogy megmenti-e a lúd
vagy eltiporja
a lovat.

2010. december 15.

Idült világ

Nem pesszimizmus: idült világ;
rutinos, precíz zárójelentés:
labilis típus, nem beszámítható.
hibás szívritmus, gyenge érverés...
melyik utolsó képlet hiányzik
még a képből? milyen anyagot rejteget,
mint testre akasztott bombát
a cinterem periódusos rendszere?

Hát a mózesi kőtábla – hol?
ki viszi hátán a kockázatot,
ha mindörökre elnémul a törvény?
(volt-e valaha? miket beszélek?)
vagy csak beteges rögeszme volt...

Épül az impozáns hadibázis,
lőtt sebeket nyalnak a vesztesek –

állványon csüngő tartályból – csöpp
csöpp – töltik a véna hasadt medrét
fekete nedvek – hallucinálás:
fehér szobában röpködő sörét.

Benéz a professzor. vajon mit jelent?
torkomba tolul, mint üvöltés – a csend.

2011. április 19.

James Watt javaslata

Mondjuk, nem éppen Champs Élisées
még kevésbé Broadway ez az izé...
hogy is mondjam... halálos utcakő,
ami az aszfaltból hirtelen kinő
és belerokkan a biciklikerék.

Már azt se tudom, melyik, hányadik
káromkodás ma? (számon hibás a fék) –
sokszáz lóerős, süket kurafik,
anyátok nem hall?... hát ez sem elég?
Ki festett rátok ilyen fapofát?

Jobb lenne, gondolom egy gyors hátra-arc,
vagy fene tudja, jobbra-, balra-át,
Gőzpára kell, ajánlja James Watt,
reciklálni a maradék hazát,
hasznát is venni: csak ennyi maradt!

2010. november 9.

Játék vagy tűz

Annyit tehetek – így estefelé,
hogy átlapozom a fakuló napot;
egy-két üzenet... ha netán meghatott –
bevallom – de távoli asszonyé

vagyok – felkutat nappal és éjjel,
megkeres az a test, rámhull – a selyem
lehámlik, feltárja forró fekhelyem...
játék vagy tűz – ennyi a tét s a tétel.

Benépesítettél sokezer szívvel
te nő – és én belakom a telked –
buja bokrokat ültetek, szirmokat

hintek a kertbe – mert szeretni így kell,
ha rács mögé szorítják a lelket...
akkor érik vad bűnné a gondolat.

2011. június 30.

Jönnek éjjeli képek

Elindultak már. Csak a kockakő kattogása
jelez fel a virrasztó szobába. Hátha
nem ez a valóság, hanem az a másik:
a későbbi vagy a Krisztus előtti – fázik,
inna – híg levegőt, holdfényt – idegen hangja
Öregistenhez szól – talán meghallgatja,
nem fordul el, nem legyint fölényesen – köszön,
majd sokadszor leül a sokadik küszöbön.

Ha leül, már nem köszön. Nem is káromkodik.
Nem számolja azt sem, hátulról hányadik
a sorban – ha szólítják, hallgat. Biztonságosabb
ott a legalsó fokon – a kutya sem harap
lerágott csontba – kört rajzol, téglalapot,
sárból kalapot, ami nincs – apja művész volt
és kékszemű halott. Szelídülnek az ívek,
az erek, hűséges kézfején – azt, hogy kinek

Mit adott egyszer és hogy mennyit felejtett el
kérni – aki bírja marja – valamelyik reggel
eszébe jutott, azóta fél, hogy mégis visszakapja.
Sárból gyúrt bűvész az anyja és az apja.
S ha nem ez a kupola, mit ér kör, téglalap?
Ha az ég háztető, akkor pokol a házalap.
S ha mégsincs ösvény és irány sincs senkiben...
felköthetné magát. Isten lesz. Megpihen.

2011. augusztus 8.

Azért ébredek ilyenkor

Hús pácolódik a nemlét fészerében.
Istenem! Miért díszítetted testtel
azt, ami amúgy elvitathatatlan?

Valami jelzi, hogy befejezetlen.
Hogy férceIni kéne, varrni tovább,
míg gumiabroncson berobog a fény.

Nem értem. Nem kérdem. Felejtem. Kihagyás?
Forró elmúlás sem, csak hűvös szeretet.
Át- meg átélem, mint melléktünetet.

Azért ébredek ilyenkor, tudni kell,
mert nincs kitagadva, ami nem megszabott
és teliholdkor is kilógok a sorból.

Ötvennyolc kezem van ötvennyolc égövön,
mindenfele elhagyom őket.

Fába faragják, porba pecsételik
ujjlenyomatait a halhatatlanságnak.

2013. március 7.

Kampó vagy kereszt

Ott könyököl a húsmalom ura,
mint kamasz isten – a vasvályú előtt.
ünnepre készül, vörös ebédre,
arcán közöny – tán cipőfűzője sincs.

Az ember nem sejti a meglepetést.
Dsida lelkében is mind elaludtak;
hirtelen ellobbant egy csatlakozás –
faggatta testét, lelkét is: miért?

Sáros barmok jönnek ünneplőben,
nemsokára úgyis vetkőzni kell;
ők nem ismerik az időszámítást
s a feltámadásra sincs ígéretük.

Kampó vagy kereszt – lényegi különbség
Éli, Éli! – bogot köt torkán a szó –
hajnalt csengetnek a bélpoklosok –
tűzbarlang fölött forog a karó.

2011. április 21. (Nagycsütörtök)

Kattan a kulcs

Ha feltehető, hogy ez a helyes út,
átvergődünk az áradó folyón,
mint csontig sebzett, hitetlen vadlovak.

Odaát hány bozótvágó villan?
A dölyfös gyarmaton vendégfogadó
a templom. Nők pihennek a vaskorlátokon.

Két égitest jól ismert képlete
maga a biztonság. Hozhatod a teát,
asszony vagy már. Bélelt kabátod

a megszokott fogason – tudod,
hogy estefele elhagynak a szentek,
az angyalok tánca véget ér, pironkodva

takargatják bűntelen szemérmüket
mind, akik megmászták a gyémánthegyet.
Vecsernyéznek a tiltott szimbólumok.

Az ideképzelt másnap reggelen
záróra után éled a sokadik nap,
keletebbre az első müezzin.

Hajnali kérdésem: emberek vagyunk?
Már rég nem – érkezik a logikus válasz.
Ezt vártam. Így van. Küszöbön ülök.

Kívülről-belülről kattan a kulcs.

2012. február 9.

Keresztülível mint híd

Keresztülível, mint életre kelt híd
ötvenöt mindenféle éven –
hány díszlépést, gyászmenetet
hurcolt, viselt el feszesen
vagy alig – szinte-roppanásban.
Átcsörtettek makadám-rögein
veszett állatok, vesztett forradalmak,
egy csomó bohóc, sérült kötéltáncos
és részeg lumpen is áttántorgott rajta.
A hús időszámítása után
otthagyja majd a deszkapamlagot –
nem tehet másképp, mert többéltű, mint az Isten,
aki rajta nyugszik vagy lázad –
annyi arcot cipel porladó hátán,
ahány évezred rámérettetett.

Addig lesz látható, amíg távol marad,
ameddig nem hasonlítható
tó fölé hajló szomorúfűzhöz.
Azért tesz így, tudom, mert az oroszlán
sosem jár ott, amerre csónakáznak.
Csak arra poroszkál, ahol lerágott bordák,
gerincoszlopok táplálják a földet.
Csak arra, ahol tovább folytatódik
a tánc és tam-tam üzen az erdő felől,
többnyire harcot, de néha esküvőt is.
Oda tart, ahol egyszer beleszeretett
a napba, ahonnan régen az eget
először nézte víztükörnek.

2011. február 23.

Színház / Keszthelyi György géprajza

Két tremolo

hull lik
(tremolo 1)

hull lik – mi hull – eresz
nyúlik – eressz – tető
hull likas cserép cserél
helyet fejet tör
– bősz tőr – jégcsap
csap hajamba – a csap
befagy lefagy
kölyök-köldök –
kád okád
hideget viheted
bőröd ha van
ha vanna ha lenne
– Havanna
melegére
meleg ér-e még
ejsze fejsze mersze kell –
fönt csönd, bő löncs,
lent tetves szentek
jégfényben ég az ég
adj kezet – a kezdet
ez már vagy még a vég

2011. február 15.

megjött
(tremolo 2)

megjött megjött
a havi – a mindennapi
főnök – kiült
az üveglapra –
basszam –

erdőbe mássz
vizen evezz
ne vedd el szemem
kedvét ne vígy a
bűnbe Isten nevében –
rakjam
bele
levesembe azt a
kalányt
üresen merengő –
merészen merít ő
ha van leves
csorba –
mit zabálsz főnök
kamembert
miafrász
hitetlen szarember
kietlen seggfej
– bele tele
szíve üres
hess

2011. február 15.

Ki mit tehet

Minek nevezzelek,
ha elszállsz, mint a por,
mint kitartó kényszerek
utóhatásai?

Neved legyen
vagy versnyi szimbólumod?
Mondd, ki mit tehet
a zátonyok között?

Ne titkold magad,
ismer minden hullám.
A vihar meg ott marad,
ahol láthatatlan.

Ég madara, tövises emlék
a japánhíd mögött,
fából fogaskerék
egy másik égövön.

Minek nevezzelek,
ha virágot hajtasz,
kérdőjelek és ismeretlenek
védett mezején?

2013. január 31.

Kihagyott szünetek

Kora reggel vezet lefele az aszfalt,
sárban felejtett szavak a járdaszélen –
szürkén és feketén – az órák érrendszerét
szeretném hidakká avatni – a testet
szivárvánnyá – két alvó part között.

(Kihagyott szünetek? Pár igavonó
sáros patákkal – tajtékzó sörénnyel
vonszolja azt a terhet – mintha jó
volna a ruhátlan, könnyű vízió.)

Megtörténhet, hogy beszakad a jég,
apad a forrás, a megszokott itató.
Úgy végezzük, mint két naiv lator
az ígéret után: csontvázból torzó, amulett?
Itt apró perc, a toronyóra Ott.

(szememben száz bögöly, vért szívó tetű,
vagy valami egyéb, gaztett, zöldtestű
húslégy – megbánja, aki tündérlányra
vagy álruhás Istenre fogadott.)

2012. február 29.

Kísérőzene

Valami dallamok – semmi új –
világítsd meg a borostás arcot:
lazsáló, bolsevik földesúr.

Ki vagy? Ilyenkor mi ez a norvég
be sem jelentett, ósdi vizit?
Ti sem érzitek, mettől meddig elég?

Még a telefon hangja is zavar –
odaát nagy magyar vendéglő:
éjjel-nappal hullámzó avar

vagy más szakasz – az éjjelilámpa
szöge már szolgál – ilyennek akarom;
(felém fordulgat kékes tompora)

– hogy lépek át a visító úton? –
papucsban-bakancsban? – Ilyen a vég?
Őszi ég (december végén) – unom;
arról nem is beszélve, hogy befut
egy új, határon túli veszteség.

2011. december 26.

Lámpaoltás után

A lázadás valamikor későn,
lámpaoltás után indult – lecövekelt
a paraván szegélyén – egy alsó álom előtt.

Nem látom önmagam – nem hittelek.
Úgy éltem, ahogy megszűntem neked.
Hogy valaki, valami nincs? persze
előfordul itt-ott, a város közepén,
szélén, a képernyő fókuszában.
– Regénybe fecskendezett dramaturgia: –
a számozott színpad írott oldalán
mellékszereplő? főúri kisasszony?
Figyelem őt: az ajtó gyakran becsapódik.
A huzat néha agy- és szívszaggató.
Virágos népi motívum? hányadik?
Rámtapadnak a csendes szimbólumok:
kivárjuk közösen az ősök érkezését –
fordított filmkockák, váratlan menetrend.
(Ilyenek lettek a rendezett fórumok?...
tárgyalni erről ma többet nem fogok.
– Nyugatra vándorolt, egyirányú trend.) –

De azon a második éjjelen
szökésre készültek a foglyok – (elítélten
ágyukba húznak a tenger hullámai,
ha egyáltalán létezik áramlat).
Nem tegnap érkeztél, én sem a mai
szállítmány terméke vagyok – csapot és papot
hagyok széthullani a sötét utcasarkon.
A sebek sem égnek – átveszem őket
innen vagy onnan – ott rejtőzik minden
az egyik vállamon – látod, hogy alszom?
Csakhogy a kiesés egy abszurd fogalom.
– Más ez az arc, reggel még felismerem
szirmairól az összes látszatot:
Ez még te vagy, az véletlenül én.
(két álom között a semmit is láthatod.)

2012. április 11.

Lélekszonett
(Irvin D. Yalom nyomán)

Beismerem, megérintett a gondos,
szamárfül nélküli, szinte odaadó
alapossággal egymáshoz tapadó
papírköteg. Megérezted, hogy fontos

lehet számomra Dalma és Matthias...
ki tudja pontosan, mi honnan indul,
képlékeny napjain mivé alakul
egy vak Homérosz, egy hős Leonidász?

Téveszmék telepe, kényszerképzetek,
vakablakká festett óriás tanterem,
mentegetőzés, közöny, extázisok

vak negatívuma: Porrá éghetek,
ha retikülödből kihull a nevem?
Yalom úr, Dalma... még dacol a titok.

2012. november 9.

Limerick-forma helyzetjelentés

Csak nézem: ősz ez vagy mifene?
Mert szekerünk rúdja kifele
Állt egész évben és
Nyakunkon volt a kés –
Nincs egy évszaknak se hitele.

Beszélek magamban: új szokás.
Gyerekkoromban még ujjszopás
Nyugtatta idegem –
Mára már hidegen
Hagy buja asszonybáj, lumpolás.

Meddig tart még ez a rumba-tánc?
Kérdem a Fennvalót: lukba rántsz?
Nyalnak a döglegyek,
Miszter így hogy legyek?
Gondomat viseli a finánc.

2010. november 13.

Ma halott a nyár

Ma olyan nap van, hogy ismét semmi... semmi
krákogó nyár, képén egy képzelt szemüveg...
se keret se lencse – egy beteg szemüreg
medrében, kérges talpakon tovamenni,

át azokon a kiszáradt, odvas tájakon,
ahol sem szavak de még egy gondolat sem
nő, olyan az egész mint a meddő szem,
ha megunta a képet s nem tér át azon

a vég nélküli és kiszámíthatatlan
utcán, amely nyilván sehova vezet
vagy ha mégis, akkor függőlegesen

és mindig lefelé, ahol az üres katlan
foglal el minden kilátást s teret –
ma halott a nyár – ott csüng a kötelen.

2011. szeptember 4.

Ma láttam a kóberes szekeret

Tíz költő ült rajta és tíz festő,
néhánynak arca merő szakáll,
a többi borotvált – ott rejtőztek el
a vakolatlan, színes szalonokban.

Néha a pokróc félrelibbent,
olyankor, amikor aláereszkedtek
a temperamentumos, barna mecsetekből.

Először csak a felület színein
akad és ütközik meg a szem
és faggatózik szégyentelenül –
sajnos csak jóval később indulnak útnak
sós sugarakként a mélyebb árnyalatok,
nyitják körkörös ámulatra a kételyt
más rímek, foltok, lényegek jelei.

Ellentávlatai ezek a tövisbokornak,
melyen már születésekor
átlépett az ember.

2011. február 12.

Ma megint akvarell

Ma megint akvarell az ég;
latolgatja az árnyak íveit –
bölcs szavakat keres idelenn,
vagy legalább egyértelműséget.
A rím hiánya fenntart, mint a tó
dolgos tenyerén a döglött halat –
elringat, mint egy nemesi kripta,
(mélyén mégiscsak ott a csontozat).
Lám, behullt azért, bár nem akartam
egy molekulányi harmónia...
jót-e vagy rosszat tesz: alaktalan,
szándék nélküli túllépés – csak ennyi.
Merthogy ma megint akvarell az ég...
egy korty tejet iszom rá. Bőven elég.

2010. augusztus 17.

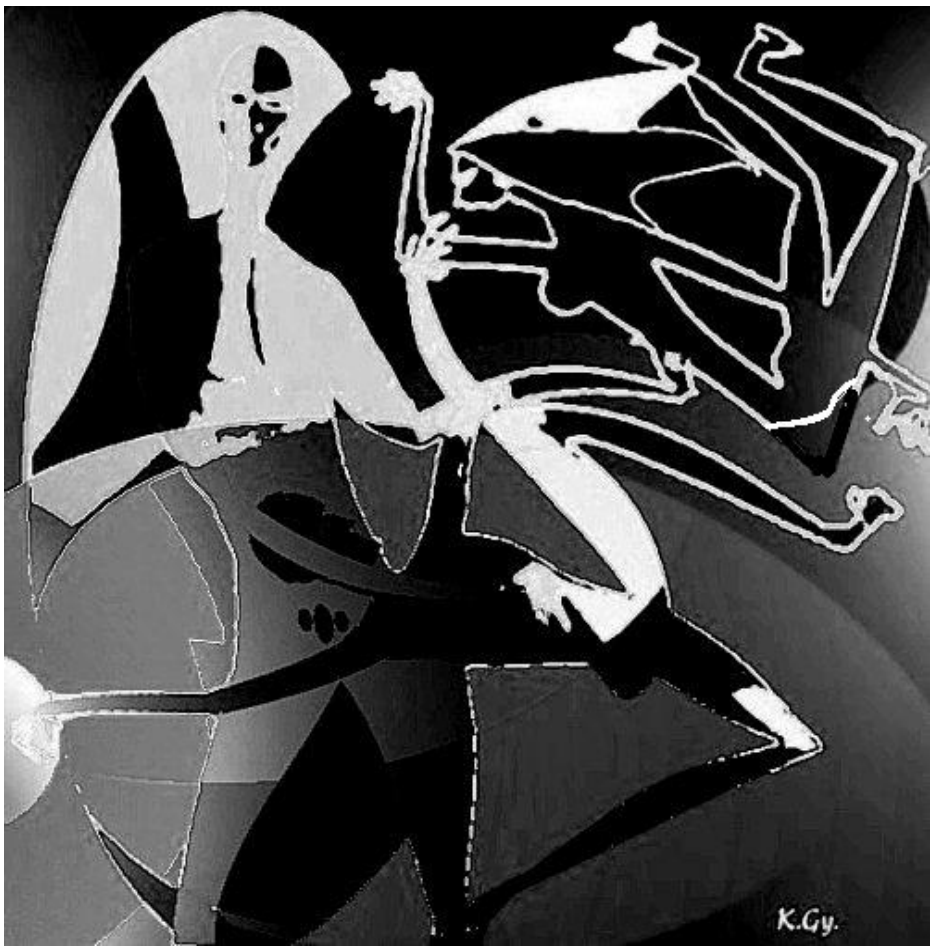

Élethelyzet / Keszthelyi György géprajza

Ma példának okáért

Este lett az elsétált haza.
Hol keresselek?
Laza – és remek
minden agyonlőtt kilátás.

Mi lenne némi barkhobás
összetartozás? – tatarozás
a fürdőben – különshow –
a tegnap így se más.

Ökör: saját (ön?) minő-
sítésem, mondjuk a mai.
Magyar találmány, nő-
nem vagy igen. alfaidő

vagy időtlenség-kérdés...
na és? volt kevesebb,
szebb szülés, teremtés –
voltak még életebb

hogy is mondanám –
szavak és önkritikák?
szavaljak rosszul – vagy jobban...
mit változnak a tegnapi imák?

2012. március 26.

Magándinasztia

adott vagy megadatott:
egy lány haja félig befonva
félig a szél tulajdona
egy lény egy lét egy
megműveletlen parcella
önként felkínált birtok
– magándinasztia –
ha most elmegyek sosem
tudom meg vajon vetnek
aratnak szüretelnek-e
valamikor – valami gazdák –
kivárom inkább amíg egyszer
csak fekete kendőt köt
fülel: jön-e a postás
némi nyugdíj életjáradék
vagy egykedvűen minden
előrejelzés búcsúlevél
nélkül semmisül örökké
tulajdonképpen mindegy
mehetek maradhatok
az órás nem én vagyok
a sorrendet sem én igazítom
ez meg csak életnek álcázott
mozgáskényszer – a halál –

a halál mégiscsak vastaps
mégiscsak rivaldafény

2011. május 14.

Magányos esti morfondír

Hát megint egy este...
Az idő meg rohan
(és nem írt a beste)
kétségem megfogan...
(kiért ég a teste?)
Egy nap – egy vers – Kegyed
lelketlen pária!
(Uram! Szűzmária,
oldhatnék kereket?) –
Száműzött hangulat
gyötör és megreked:
menni vagy nem enni...
mit tudja ezt Kegyed?
Másnak a magány is
kedves... nekem ennyi.
Oh, szerelmem, Páris!
Hány asszony akadna
horgomra ott máris,
Hisz bányám volt nemrég
s arany kalamáris
díszlett asztalomon,
hát a sok vendég –
és részeg tivornya...
de ki fia-bornya
vagyok ma? Nem tudom.
Majd üzenek néha
és ömlengek mélen
(ha Kegyed se léha)
s ha él még a gépem.

2010. november 14.

Már nem tudom pontosan

Már nem tudom pontosan: az ágak
bekúsztak-e az ágyba, ott csapkodtak-e
kígyófarkukkal – a hold ős pitvara kihűlt –
egészen távol mégiscsak vöröslik a szél-
nyűtte ég – a jelek szerint új legenda kotyvad;
így kezdi mindig első fellépését a vak
hegedűs – vagy zongorista – mindegy, csak
kettesben lehetnénk valahol legalább,
most, hogy kis házaikat tapasztgatják a sirályok –
csak szerelem utáni rigor mortis-ban, mint
két boldog – vagy akár csalódott halott.

2011. április 9.

Éva most – és megint
(Debreczeni Éva emlékére 1)

Egy másik temetés utáni nyáron
jöttek és mentek a madarak –
az olvadó hídról nézve
keletre hullámzott a víz,
a barna lé, amelyben a patinás
város magzata megfogant.
Az, aki elég öreg volt, értette
a régi dallamra költött szöveget,
s a szóban rejtőző örök hontalant,
akinek még lázadni volt kedve.

Aki akkor már elég öreg volt,
nem is kérdezett rá az irányra
hogy miért kelet és miért
nem nyugat – hiszen a folyó gerince –
úgy hitte – mindig egyenes, hosszú vonal.

A kellőképpen megőszült ember,
bár esteledett – nem figyelt fel
a sietve dedikált könyvek halmazára,
nem hallotta a menekvés zörejeit.
Csak ült azon a lakkozatlan,
rozoga széken, míg kiszáradt a folyó.
Hiába szorított helyet maga mellett
és várt, amíg befagyott a meder.
Ezek már a tél rajzai – könyvelte el később
és bámulta bambán a jeges iszapban
vergődő, néma halakat.

2011. június 8.

A halál szemtanúi / Keszthelyi György géprajza

Már statisztika sem
(Debreczeni Éva emlékére 2)

Már – vagy még – az sem.
Sem ámulás, sem gyászhumor
a városról, ahol kaszával
védi a hidat az eltévedt élőktől
egy üres szemű fegyveres őrszem.

És mégis... mégis a galambok,
a pókok s az összes vadállat –
szelíden ülnek a cementpárkányon;
övék még mindig az utolsó falat.

Az első... az első kié? – ha lényegtelen
már kezdettől fogva az anyagcsere –
ha csak a szív: az óriás szoba
etet, melegít boldog-boldogtalant.

A függöny ránca alkonyi fényben –
kis mesekönyv – sóvárgó fészek.
Várat, még várat magára a tündér –
jönnek, gyűlnek a fekete pókok,
építik tovább a halk birodalmat.
Ezer szemükben óvatos magány.

2011. június 10.

Meg sem gyújtom a villanyt

Sötétedik. Meg sem gyújtom a villanyt;
a jókívánságot ordítani kéne;
(a labirintus elnyeli a hangot,
az üvegnégyszögön magyarul beszélnek) –
mától fellazult az összekötő zsinór
– új sarkokból futnak be új üzenetek.

A színházi vashídig sem sétáltam el,
hagyom: villogjanak az örökzöld tagok.
Odaát megszűntek a napi rémületek,
egy sápadt öröm – leülök, hallgatok,
távolodnak talán a meredek partok?
A faház fehér – lassan szűnik az aszály.
Ócska kis kávézó, hosszú, fekete lé,
fenntartva mindig – apostol-igény.
A tulajdonos is vékony és gipsy,
esőkabátban még jó ez az idén –
sokfelé oszlik az utolsó gondolat,
a megérzés ott bőg a pajta előtt.
– karomon gügyög sok utód és előd –

2011. december 30.

Megjelent Frida Kahlo

Figyelem komoly, mexikói arcát
vagy más, elképzelt bolygó
harmadik, színtelen
féltekéjére simuló
sűrű szemöldökét.
Megmaradt benne egy tubusnyi magyar?
Ez sem hiányzik, de hirtelen
elszalad, vetkőzik egy öltözőszobában.
Combja barna, szőrös, mindkét
nem bélyege rajta. Megértem.
Így lett, mert így akarta,
minden páros vagy páratlan napon.

Terhes lenne? Medencecsont őrzi
egy mezőn vaságyát. Ennyi az utódlás.
Ennyi marad ebből. Csupán a matrac.
Megteríti az élők asztalát,
jobbról és balról, mintha ünnep lenne
egy felhő spárgán nyújt alá neki
hálából(?) két egyszerű ruhát.

Egyetlen női kar fonja át
barátságosan, együttérzőn –
alatta semmi, nullakarát.

Kék-sárga kosztüm selymén dobol a szív,
a láthatárig nyúlnak kamrák, pitvarok,
gyűjtő- és verőérrendszerek.
Úristen... az ajka... az ajka...
a fülcimpán csüngő tenyér...
állat lehet, ha úgy akarja.
Nyelvet ölt rá a gonosz, a szent,
erre egy másik világot teremt,
negyvenötben kutyát melenget,
hitetlenül bámul a szürke majom.

Hajából agancs hajt ki,
kőkemény, tüskés bokor,
a vérző test dísze. Lenyilazzák.
Továbbrohan. Senkinek sem köszön.
Végül felboncolja a síró lélekember,
szétvágja, mint egy molyrágta vásznat,
ingén szárad testének gyümölcse –
virít az ágyba ültetett virág.

Mondá: akkor hát legyen. És lőn
égő színkavalkád, sivár testszerkezet.
– Ha ott lehetne valahol a helyem...
ahol kék a padló, zöld a mennyezet –
a combján és enyhén fölötte
burjánzó fekete mezőn.

2012. december 30.

Megkeresnek

megkeresnek nappal
és éjjel megkeresnek
hajadonfőn kalappal

megkeresnek harisnya-
tartóval megkeresnek
kádban és ágyban
megkeresnek szóval
csenddel megkeresnek
izmok szövetek inak
megkeresnek szívek
és erek megkeresnek
zsírok koleszterin-
szintek megkeresnek
színek hiányok szemek
megkeresnek krisztuskeresztnek
szálkái megkeresnek
lábak üszkei ujjpercek
megkeresnek kihaló
rovarok madarak vadak
megkeresnek okok okozatok
állatok kölykei üvöltései
megkeresnek üzekedései
a vérnek megkeresnek
utolsó kába órái a
halálraítéltnek megkeresnek
csomós kötelek hajók
megkeresnek míg vagyok
és utána megkeresnek
örökké kedves angyalok

2011. február 27.

Mennyi van még a partig?
Vakondsirálynak

Minek tűnődni most, hogy a válasz
másodperc hamva – fényév – mindegy;
a fényfutár lándzsával érkezett,
majd továbbvágtatott, nehogy az őrszem
felfigyeljen – egy levél s egy végső ékezet

itt maradt a jégvilág polcán – nemsokára
átrendeződik úgyis a tér és a szoba –
új bútorokat fényez az asztalos.

Kit kérdeztem és vajon honnan hova
érkezett az a precíz statisztika
a kórképről, amely festőművész
vagy megszállott szobrász? – egy egész
test és egy lélek idomul az ő ízlése szerint –
kiderült végre, hogy ami ma sirály
holnap varjú lehet – és hogy a király
semmi egyéb, csak kérkedő varangy.

A keskeny útpadkán legjobb egyedül
baktatni – egyszerre mindig csak egy
asszony ránthatja elő így azt a kést –
egyszerre mindig csak egy élet alszik
ki – egy férfi érzi az álnok szenvedést
és botorkál elő a vaskapu alól.
Jön-e vihar? Mennyi van még a partig
ahol a vakond túr és az a sirály dalol?

2011. június 16.

Mértan a folyó fölött
(egy fénykép nyomán)

Azok a rozsdás (festett?) téglalapok...
(ékek a víz kávészín bordázatán?) –
gondolom: nem kunszt, nem nagy dolog...
beszól az őshonos tulaj, a szerző:
ugorhatsz, ha meguntad végleg.
Figyeld csak, ott az az erdő,
meg hogy: ha most balra nézek
lelépek – ez és más hasonszőrű
célzott természetrajzi képek...

a temetőbe megint más híd vezet;
(vajon sárga az is? Sík? – Csőidom?
koromszagú, olajos síntelep?)

Ezen a vonalon nincs balesetveszély;
vaskorlát véd a forgalomtól,
csak a fák színe húz a folyóra,
zuhansz, ha kiengeded a féket,
szóval, ha elfogy a bor s a nóta.
A város régi, itt énértem és
teérted van minden – a hidak is
tetőled várják a napi választ,
távolban házi magány – betonpiramis,
melyben a sírrabló soha kincset,
de még balzsamos reményt sem talált.
Ezért aztán egyszer hazaindultában
az egyik hídról (a vasúti volt talán)
hazavitt egy-két szatmári halált.

2010. november 19.

Mesében – vagy hol

történt: szétszórtam az estét –
akkor érkezett kérdésre kérdés:
hol volt, hol nem volt
rabló, pandúr, királykisasszony,
visszapörgött óra, mókuskerék és
eljátszott csók vagy harapás?
Egy magnószalagon: bizony-bizony
így lesz meg úgy lesz –
bebizonyosodott: amikor más
idők nyomják eredbe a dózist
elfelejted a pulzus lényegét.
Amit üzenek, ellenség? Őrszem?
Vagy kitaposott cipőbetét?

De lehet, hogy mindenki hasonmás,
egy és ugyanaz, betűk foglalata,
fekete rög – álcázott gyémánthatás –
ott keresd, nyisd meg őt, ahol híre sincs –
ott van a kincs-bilincs – ilyennek szeretnéd
hallani a százezredik dalt,
amelyet már mindenki megunt...
emlékszel? Volt egy mutatványos bódé,
póktestű asszony, tükörlabirintus.
(a bűvész avas szalonnát falt
a sárba épített sátor mögött) –
persze, ott nem ő volt a góré,
hiába csodáltad annyira odabent.
Lúdtoll, tintatartó, itatós, lakmusz.
A lehetőség vagy ezt vagy azt teremt...
savas lesz a holnap, de lehet, hogy bázikus.
Nem számít. Olvastam belőled valamit.
Isten hol ott, hol itt köszön, ha éppen
eléggé lent talál – valami alagsorban.
Ott tükörszoba van. Megrajzoltad. Régen.

2012. április 25.

Minden második tegnap

Elmész – csak elmész szépen – egy nő – de nem...
mégsem. a (kis)lány ma ajándék.
egynapi utálat, egynapi szerelem.
nem nátha. forró arctetem.
igen, nem. hátha.

Záróra – eltaposom a hangfogót
és nem siratom meg – volna még egy másik
plüssfüggöny? itt lóg a smirgli.
mínusz egy fok – tavaszba dől. íme a virág!
ezrelékélet – Krisztus után. hol mi.

Te senki, te semmi, te múzsa vagy.
amazon.
huszonnégy medúza.
szajha és gyűlölt szirén –
agyamba gyújtod a szavakat.
(a tegnapi napló itt maradt).

2012. február 23.

Miorica
(perirat)

Leráncigálták a sűrű dombról
– Kurva anyádat! – üvöltözték:
– Szóval te vagy az, amelyik
nem eszi meg a mamaligát!
Mit tehetett? Követte őket,
tulajdonképpen vonszolták magukkal.
Könnyebb volt nekik, amíg élt még;
valahogy húzta a lábát előre-hátra.
De miután átvágták a torkát,
(mert csúnyán káromkodni kezdett)
jóval súlyosabb lett az ember teste –
de hát most már cipelni kellett
mindenképp, így is lefele
a dombnak tövéig,
ahol még bokor is nőtt néhány
itt meg amott.
Valahol gödröt is
vagy sáncot kapartak
a töltéstől nem nagyon messzire,
hátha nem látszik ki majd a végtag,
vagy elkezdik zabálni az ebek.
Állatait egytől-egyig
örökbefogadták,
elrendezték a gyámpapírokat,

aztán ömlött az olcsó pálinka
és sok egyéb ünnepi ital:
Igazság szolgáltatott.

2010. augusztus 28.

Mit kivel
(válasz egy elküldetlen levélre)

A négy vagy öt közül vajon melyikkel
foghatok kezet? – melyik az,
aki lekötelez főúri bizalmával,
melyik a márki, a franciás ékezet?

A sok közül melyik a zsivány?
Kést kinek sejthetek zsebében?
Melyikük elől bújjak kapu alá,
ha az utcámba befordul éppen?

Melyik a nőcsábász, aki kurvákhoz cipel,
és gyorsan hírhedt latorrá avat?
Hányadik a dörzsölt bonviván
aki kísért, mint hátsó gondolat?

És melyik az, aki él vagy hal bármikor,
de nem észleli az eltéréseket:
hogy ma még működik a pumpa,
de holnap már merev – öltöztetni kell –
s egy kenettel menteni, amit még lehet.

S végül melyik az, akinek szelleme
kinőtte kopott vőfély-öltönyét?
Ugyanaz, aki bakancsát kidobja
az ablakon – viselje az a másik helyette,
akinek ez a mínusz tíz fok a lét-tét –

Aztán mint kirázott töltényből a por
szétszóródik, szertehull lassan,
vagy mint a húr néha – elpattan
s kiiktatja magát... éjjel kettőkor.

2011. február 21.

Moszkvai képernyőn

Egyszer volt, hol nem...
itt pedig nem ez a kezdet.
Fekete-fehér moszkvai képernyőn
hattól kilencig lélegeztünk?
Nem tudom már
a magasztalások időhatárait...
barkát szedek az első ébredéskor.
De szétrúgdossák tavaszom álmait:
Fenegyerek! Rád ki adott papi ruhát?
Ajtóból-ablakból figyel a bőrkabát.
Asszed, hogy Isten jóbarát?
[De aki sűrű lelki tömítéssel
elzárkózik a kígyófog elől,
annak más színű a napi adás-vétel.
Kezet foghat a harangozóval,
a kántor meg kalapot emel.]
A harangok szintjén
már ostya sem roppan,
albérlő galambok élnek
a gerendás dokkban.
Egy óra múlva, ha véget ér
a titokzatos pantomimjáték,
ha kiürülnek a padok sorai,
nem veheted zokon,
hogy otthon csak Zorba jár
vérpezsdítő táncot –
Szirtaki. Milyen kár,
hogy a másik sorozatban

a halott Weismüller,
(akkor talán még élő úszómester,)
nem gondolja, hogy bizonyos télen
nem futja pamutkesztyűre se már –
gond nélkül üvöltöz az égen.

2012. január 11.

Mozdulatok lázálma

Friss kép, legújabb grafika,
kezdettől disszonáns zenék,
– sár, lucskos ürülék –
rikkancskiáltás: autodafé!
Szabadíts meg, uram, a gonosztól!
felhőre húzott tető, jeges takaró,
a lehúzott redőnyök mögötti hó
másodperceket hűt az omló karámban.
Úgy kérdezek rá, pofátlanul
a márkás öltönyre – gondolatban:
– Ökörtest, meddig életképes
a fekvő fa lelke? – hamar elpattan.
Dehát az, aki soha nem tanul,
fordítva indul útnak – skarabeus.
Kinek hány félisten egy csökött darabban?

Itt ez a korlát. Vízszintes összetartó karja
nem garantálja a függőleges rácsok
hiányát – sőt – hogyha éppen akarja
felmutatja őket. Modern spanyolcsizma.
Hivalkodj nyugodtan, te legendás őrszem.
Előtérben egy csomó törvényszegő –
a tanácsnok néz, lát, működik közben:
elfogy a szókészlet: hazug mesekönyv,
s bár gyűl a könnygáz, fogy a levegő,
színes oldalak búvóhelyéről
előkecmereg egy nyolcadik törpe,

útvonala nincs, csak valami görbe
szemekből parancsolt vak hullámverés.
Rögtön jéghegybe fut, háta mögött
faszálkák röpködnek, fagy csap a szaunába,
csontszilánkokká válik a szökött
koponya, gurul, se haja, se foga.
Így épül rosszul elfekvő mozdulatok
sötét lázálmára egy más, pogány Golgota.

2012. január 20.

Nagyvérkör

A plafonon halottbőr cipő élethű mása –
nyurga, meglazult, stilizált gyászbetét;
Ajánlanám: fogadd el, tedd tulajdonoddá,
mint sima sztrádát rovó, magányos lábnyomot.

Vagy ajándékozd nekem valami ünnepnapon.
Ígérem, valcer lesz egyszer belőle, keringő fájdalom,
ha mondjuk a konyhaablakból figyelem (álmatlan alkalom)
az üreges holdkaréj éhes bordázatát.

Megérezzük elhalt rokonok érkezését
s velük egy időben a jól szerkesztett telet –
Ilyen a látszat: minden él – ünnepi látlelet;
– Valószínű, hogy én is voltam egyszer
és egyszer még vastapsra megismételhetem
a végszóban megbúvó talányos happy endet.

Talán Isten sem így gondolta akkor,
sőt – egy-két utcával odább költözöm;
elvisz a lágy cipőtalp, (elkísér gyűrött öltönyöm),
megtartanak a befűzött, sápadt spárgák.

Eszembe jut minden szégyellt fétis:
a gyermekkor s a többi kutyaidő –
a múltból némi rozsdás nosztalgia is,
meg egy föld nyelte romantikus játék.
Ezt a repedt mennyezetet pedig
csak addig lássam, képzeljem tovább,
míg tenyeremben érzem langyuló kézfejed.

Csak addig halljam szabdalt lélegzeted
odafentről, míg ez a semmi máz kitart –
vaskesztyűvel szorítom a rozoga rozsdamart
eget s a legmélyebb mennyeket – (fémtraverz-
ujjaim állványán vadkacsa-angyalok pihennek).

Míg idő van, még összeférhetjük
az alig-hasznost a kevésbé-kellemessel:
én távolodhatok, mire te megérkezel
s út közben saccolom: ki mikor tévedett,
kinek és mit üzentek a jövés-menések.

Mert mindezek persze múló események –
egyelőre viszont jól szétbontható formád van;
arcéleden is kigyúl néha valami örök –
(az ívelt pofacsont dekorált bonctan)
– Nagyvérkör – nincs tovább – örökké bennem élsz
s én mindig veszett testedben élek és ölök.

2011. október 16.

Négykezes (dallam)

Itt élünk most ketten
(testtelen, pár méternyire)
egymásból külön kibetűzve –
sőt, mintha kísértetház láthatatlan
áruraktárának polcán lejáratig
vagy azon is túl – két penészdarabban,
beláthatatlan várásra ítélve –

leheletünk két épület között –
(pár érintés is oda költözött?)
Ebből áll össze az illúzió.
Meggazdagodtunk. A színfalak mögött
száz meg száz árnyalat.
Lépéseimben valami lényeg: vártalak.
Híd alá süllyedt a rongyos gondolat.

Hogy játék vagy egyéb – lényegtelen.
Úgy mozdult meg – azt hiszem – hirtelen,
ahogy a béna elszalad (vajon hova?)
cél nélkül, iránytalanul repül...
merre nyílik az utolsó célpont?
merre poroszkál Isten lova?
amerre sem óra, sem országút.
Ez meg képtelenség: egy örökké – egy soha.

2012. április 4.

Holló / Keszthelyi György géprajza

Nem eszem szárnyast

Nem eszem szárnyast,
mert nem fogyaszthatom el
leszakítását az égről,
földre lövését,
távlata silány gyalázatát.
Azért sem eszem szárnyast,
mert tollat, akárcsak emberi ujjakat
tilos kitépni, mert bőrt úgyszintén
nem illik szemétbe dobni,
mert a madár lakhelyén
magas a mennyezet,
mert könnyet akkor sem hullat,
ha átvágod a torkát,
de szeme, mint jég reflexiója –
nem néznék bele olyankor,
csöpög belőle a lenyugvó nap
ultraibolya szemrehányása.

2011. február 6.

Nem több még ez az utca sem

Nem könnyű feladat
lágyan hullámzó dombot
vagy hasonlót
rajzolni. Szelíd tájat,
alkonyatszínű képet
és mintha festett bölcső lenne
ringatni benne
még meg sem született vagy
mit tudom én minek
keresztelt bokrot és virágot.

Köldöktől fel- és le-
vezető utakon, csapásokon
arctalan-azonos egytől egyig
– változatlanság – mondhatnám – mégis,
ha összeilleszted őket
mindenkinek mást
és megint egészen mást
üzen a számtalan
végtelen görbület.

Hogyan oldod meg,
tanulatlan kertész,
hogy az apró kelyhek és ajkak
többnyire csonka vonala
kívülről-belülről
egyetlen megoldásban
és változatlanul
ugyanaz legyen?

Ráérezhetsz arra is
persze, hogy s mint
tennének tönkre a nagyhatalmak,
az úgynevezett
köztes közösségek, amelyekben
az ó-jaj
zománctalan, rozsdás lábosban fortyog.

De hát ez így igaz,
hiába kegyetlen – elkerülhetetlen:
a gyermek-szemnek
lángoló legelő,
másnak meg szerető – férfi és nő –
Nem több még ez az utca sem
és nem is kevesebb:
ilyen meg olyan félkész életen
párálló fedő.

2012. december 10.

Nevetek zsákba gyömöszölve

Ez lenne a béke? Nem látok gonosz
törpéket, erdei rémet. Hajnaltájt meg
ha szeszélyesebb a gyomorideg,
segít egy vak és semmitmondó
legyintés – settenkedő kémek
nem voltak soha. Ezt is elhiszem.

Jobb kézben tartott kampós mérlegen,
súlyát bizonyos okokból el nem áruló,
zsákba gyömöszölt száraz kenyér-
nyugalmam ott ácsorog tétlen.
Tengelye törött szénásszekér
az udvariasság pajtaküszöbén.

Tégy tenyeremre egyetlen cseppet
arcodról, a tegnap éjiből. Tavaszodik.
Szomjas vagyok már születésem óta,
felhörpintem az apró tengerszemet.
Nevetek ezen a bolondokházán,
a savanyúságra ítélt, tartós világon –
Nyitom és varrom a régi sebeket.

2013. február 6.

Nincs alibi

ez a rejtett a földön túli
szobatárs a hangtalan
az álmatlan aki most (is)
a keret mögül tekint szét
lépcsőn lépdel alá vizekbe
törmelékbe – a pincében
roskadt felvonó teteme
óvóhely-bejárat világégés
zátonyra futott relikviák –

leporolja a pokol polcait
megcsókolja az alvó denevért
mellékutcába tér – kötszert
vesz elő gyógyítgatja
a bástya sebeit szemetet
seper köszön a kárhozottnak
üveget gyűjt ételmaradékot
kapu csapódik kulcs kattan
nyargal az ügynök fújtat
szirénáz' elengedi az
idomított nyomozókutyát
csahol a hold – visszaugat
összecsap hullám és törvény
villámot szór az üldözött
test – utolérik a gépek
szélvihar kapja fel – eléri Isten
ujját – képet fest róla – jönnek
követik senkiföldjén és
határmezsgyéken folyókon
át – letépik álarcát – te
vagy hát ez – a másik meg
ő – mindjárt sejtettük – eddig
volt – vallomásértékű jelek
nedves ajkak s a nyelv
összeforrasztott combok
ujjak a gerincoszlopon
húsz ujj – szétválaszthatatlan –
nincs alibi – minden bűntárgy
a tett helyszínén maradt.

2011. június 20.

Oberon gyertyát gyújt

Úgy van az, hogy mindig éjjelente
masíroznak itt szabálytalanul,
bal kéz – jobb láb – vérfoltos tenyerek.

Ezek sosem jártak a határsávokon,
azt sem tudják, hogy mit érezhetett
a gázmaszkban loholó
húszéves kamasz. Rég volt.

Megtörténik, hogy kopogtatnak,
vagy ami még rosszabb:
felráncigálják a poros redőnyt.
Érintetlen tavasz húzza szét a kelyhet,
a nyarakban pedig kalács pirul.
Senki se szűz. Senki se vádlott.
Szobafogság sincs, se inkvizíció.

Ha letaglóznék mondjuk egy vagy két vagányt
felidézve közben a régi vágóhidat,
a kislányok is lelkesen vedlenének.
Tudom ám, mi rejtőzik a tudat alatt.
Azt hiszem, akkor testem és lelkem
bűnbánat nélkül nyugovóra térne.
Csakhogy nemrég békeszerződést kötöttem,
félig már elvégeztetett – üzente a főúr.
tűzszünet van a frontvonalakon.

Hiába lépném át a magánterületet,
tiltásaival, satöbbi, együtt.
Aki jöhetne, az legtöbbször elmegy.
Itt csupán földszint van. Messze
viszont ballépésem terhe. Húz, emel a lift
arra a titokban megfogant emeletre.
Ott aztán a béka átbukfencezik,
kémek követik püspöki ruhában,
főleg ha király és majdnem meztelen.

Oberon gyertyát gyújt, szentjánosbogarat.
Persona non grata. Ott, ahol ragyogni kéne
keresztet tetovál háta közepére

és viszi tovább a szegecselt keresztre
a megváltó, de megválthatatlan
embernek-istennek arctalan fiát.

2012. október 2.

Oda és vissza

Alig karnyújtásnyira Isten
kukkerének látószögében
a deszkaemelvény – íme
a túlfűtött dráma, a taps,
a békítő csókban
nyáladzó zárójelenet.

De azt, hogy a másik hajlék körvonala
mint kis ladik a fülledt éjszakában
ellibeg valami lassú,
türelmes hullámvonalon,
vak fároszok, alvó kikötők között –

ki sejtheti? Hát azt, hogy a vér
áramlata forró kétsávos út,
két pont között vergődő görbe –
az erdőtől a másvilágig?

A magányos parcellán négyszáz-
valahány karó vagy mérföldkő.
Oda és vissza érvényes
esténként az élet.

2011. június 2.

Ordasszonett

Ha ott áll abban a bordó köpenyben,
franc látja innen: kávét iszik vagy mit;

de le nem venné rólam a szemit –
hajam már ősz, de fekete farmerem

hanyagul csüng s az ingem félig nyitott...
megmozdít bennem valamit a fruska:
(vén ordas és egy majdnem szűz Piroska –)
igazi zsákmány – s ha megnyomorított

ő vagy egy másik gyakornok angyal,
gézzel, jóddal, sterilizált tűvel
s ha fel is rázott legmélyebb álmomból

mégsem nézhetek rá ilyenkor haraggal,
mert fiatal szuka és éppen tüzel –
(A farkas közben ötvenhatig számol.)

2011. november 10.

Országszonett

Vegyetek és egyetek belőlem most –
hűtlen vagyok és leplezetlenül
üres... mi mást tehetsz, ha egyedül
cipelsz tovább sok évtizednyi átkost?

Átkost? várjunk csak... ez a hullámvezér,
matróz vagy mi... – most nyakkendőt kötött,
inget cserélt egy plüssajtó mögött –
egy kis kegyszerváltás: ennyit csak megér

a sápadt vihar – (majd elcsitul szépen) –
az akváriumban színes halak,
húsevők, hosszú mélytengeri férgek.

Hol az iránytű? – már nincs aki féken
tartsa a bálványimádót – hacsak
egy bősz Isten ki nem tagadja végleg.

2011. június 27.

Ott élsz a képen

Ott élsz a képen – bár
születésed, címed
rég megszökött a múzeumból.

Színed is megfakult.
Naponta restaurálom,
de kitartóan pattogzik a pigment.

Megmozdulsz esténként a mostoha
vásznon – még látom,
ha kikapcsolom a villanyáramot.

---

mégis világít a festmény
a hátsó szoba vakondtúrásában;
tested még mindig rejtett szimbólum,
akár egy galambdúc forró lakosztálya.
– ez a természet átmosott rendje –
a repedt követ így kedve szerint
végigcsókolja vagy nyelve alatt őrzi
a rakoncátlan, emberevő szónok.

2012. július 15.

Napszilánkok

Ébredéskor úgy tűnt, szétesett a nap,
aszfalton kopogott a tervek hiánya.

Jótevők jöttek kenyérrel és liszttel,
egymást taposták a vacogó nyulak.

Számolgatok néha – hátramenetel,
döglött órákon Krisztus is rámköszön.

A váróteremben erkölcs és ösztön,
elhalnak, míg az ajtóhoz érkezem.

Akinek arca nincs, hangja sem ismerős,
háromszor keres. Én vétkem, én-létem.

Vállamon fészkel egy kalászkoszorú,
kék szempár, lemondó búzavirágok.

Minden kérdésre vadkutyák felelnek,
tébolyt kalapálnak kamrák, pitvarok,

meszes állványok, sötét arckeretek,
zavartan kuncog a szürkeállomány,
hol néma pusztaság, hol nyüzsgő vadon.

Ki lesz a hunyó? Láthatatlan az is,
aki most itt beszél. Képletes lelenc.
Hány nap, hány árnyék rothad az asztalon?

2013. március 13.

Óvatosság
(rajz nyomán)

de miért
a túlvilági szín alkat
előre számol
pillanatok alatt felméri
a következményeket
főleg hogy azok
a vékony betonillesztékek
egyetlen lehetséges irányba futnak
jelzik
a sötétség láthatatlan
mélységű és magasságú
térfogatát – a piros lény mosolyog

fél végtaggal fogja a karfát
mintegy kitapintva
annak anyagi rendeltetését
a kockákra szabdalt test
előnye végtelen
nem kényszerül egyetlen irányra
változtathat ha valami nem tetszik
bár lépéseinek számtalan döntése
teljesen közömbös
ha abba a sötét mocsárba lép
mosolyogva húzza
maga után a hidat

2011. március 9.

Összefüggelékek

Ha a másik doki valami nyugatibb
vidékre utazott (bár csak egy hétre is),
akkor hát nekem most itt megadatott
az átlag-napirend: egy szent infúzió.

Belülről figyelve az ablakkeretet:
bal léce mellett rúzsozott női ajkak –
igen ám, de ha a megnyílt száj feslett,
hol marad a szándék elvárt bocsánata?
[ne haragudj, Rudolf, göndör, lusta angyal
azzal a sármos, szakálltalan arccal!]

Hogy néhány tény között mi az összefüggés?
Hát olyasmi, apám, hogy én már nem szeretek –
(tisztelem, mondjuk az elkorcsult képeket)
de lelki bogok, kapcsok vagy varratok? –
jelenleg erről nem szól itt a béke.

Belülről nézem az ajtószerkezetet...
(az a dús női hús mégis csak szűz lelet...
aki este belép, hajnalban elmehet.)
Ennyi itt a képlet: főbelőtt képzelet.

2012. június 15.

Passió

hogy mit vár a novemberi
téltől a decemberi
nyárelőtől hogy mit keres
éjjel nappal itt kit lát a
tükörben emberi
gének kromoszómák semmi
eltérő függőleges
kétlábú mindenevő de hogy
miért olyan szürkén
közismert hogy ő a
felsőfok vagy létezik
még nála is
kevesebb – hogy
mit tervezett amikor
csillagot ragasztott az
égre jelzőtáblát hogy merre
az irány hogy merre születni
merre meghalni
hiába

2010. december 10.

Rideg cáfolat legelső arcom

Reggel van. Minden félkész.
Csontba és bőrbe bújva
keresztülballagok Szibérián.
Boldog, akinek teste árnyék,

lelkét meg letegezheti.
Több keskeny folyosó a tajga,
ott hagyja lába hónyomát,
akarva, nem akarva
az utazó, az istenkutató.

Faágba ütközöm. Kígyó nő a fán.
Nem bánt az ág. Köszön.
Mellettem elszáll a szán,
áthajolok a zöldes léceken.
Havazik folyton vagy megint,
főpróba – dallama szerint.
Mégis csak félhang, túl az ösztönön.
Hogy mikor lesz egész,
hihető hangsúly?
Lesz-e egyáltalán?

Nem kérdés, téma sem.
Rideg cáfolat legelső arcom,
Régi másolat legelső testem.
Legyetek szépek és jók,
kövessetek a gyerekszobába.

Vágtatunk majd fekete deresen.

2013. február 20.

Ösztönökön innen és túl

(Versper)

1.
Bizonyítani tudom ösztönösen,
hogy nem a verssorok különbözete,
hanem a dallam fogsorok között
lomhán kérődző masszája lökdös
oda és vissza egy rágógumi-szerű
görbe és folyton szakadó fonalat.

2.
Nem megszokás, nem rutin-mezőny –
végül is játék: karton-álarc mögött
bohóckodó, szerető Gutenberg...
olyanszerű egyedi folyamat,
amelyben sosem fedi fel magát az évszak,
az elvárt címszavakat sem ismerheted,
az éppen esedékes napok nevét –
(talán kihulltak a pedagógiából).

3.
[Csipkerózsika mégis hiányzik...
átjátszotta magát az asztal s a parkett közötti
paródián. Selymes kezében porcelánváza.
A cserepek között most Szent István fekszik,
vagy egy félkezű, szökött apáca.]

4.
Világraszóló csend és nyugalom.
Más nemzetek jönnek ájtatos szöveggel,
– az én házamban sem lépcső, sem korlát –
lehulltak rendre a kariatidák,
türelmem szerkesztett, tördelt nyugalom.

5.
Ebből a vélt-valós romladozásból
határolok be egy felső emeletet.
Ezek után, mit érdekel engem
lekötözött szemem,
nyesett karrierem,
szerelem, száz viszály,
parancsszóra neccharisnyát szövő
fegyveres zenekar – vagy úgymond
kivégzőosztag.

(ez a harc lesz a végső)

1.
Meg sem mozdult,
csak amíg köhécselt. Éppen csak addig.
Elméletileg elviselhető,
egyik vaspánttól a másik falig
magára vakolta az egész délelőttöt,
a délutánt, a rátromfoló éjjelt,
ott lebegett egy lepedő fölött.
Vaságy ma az élet, vaságy holnap is.
Hajnal körül döglegyek vizelnek
alá ebből a sámán-télből,
Coco Chanel a cserepeken,
harmincnyolc celsius hónalatt.

2.
Az emberi bűnök főkolomposa
lezser testet ölt, nyeli a telet.
Lakatokat lát, reteszt,
riasztóberendezéseket.
Felmerül a kérdés:
az elővigyázatosság iránytűi?
az előregyártottság üzemi pecsétje?
Merre léphet az, akinél
lejárt idő van?
Merre léphet az, akinél
nincs jelenidő?

3.
Hegesztett, barna jégkonténerek
földszinti megállóiban
barnás-fekete körözött lányt keres
betontömbök, kerítéslécek mögött.
Tiltott legelő, állatvédelem,
mindenki alszik ébredés után.
Ha jól emlékszik éppen egy feles
ömlött keresztül a templomkupolán.

Melyik tudat alatt rejtőzik Isten?
Az, akivel játszani nem lehet.
Költöző szentek, vegyetek körül,
mint keresztet vető vándormadarak.
Ezt mondhatta nemrég, a kezdetek előtt.
Éjjel fél kettőkor megint megszerette.

4.
Rajzolna, írna élőlényeket,
harci kutyákat, sast, vakondokat,
terepszínt fekete gázálarcra.
Következhetne aztán egy fehér fénysáv.
De keleten-nyugaton árnyékos a járda,
északon-délen nincs lelkiismeret.

5.
„Ez a harc lesz a végső”
hullámzó körvonal a járda,
átlőtt írásjelek,
pöttyözött katonazubbony.

2013. január 16-23.

A szépség új változatai

Milyen szépek vagyunk: száraz díszvirágok –
előttünk-mögöttünk
vakut villant a Nap.
A világ már lehúzta a redőnyt,
az idő a számlapon maradt,
bárányfelhővé foszlott a ház.
Mit ért hát a jóslat?
Isten tisztogat. Porlepte vásznait
remegő ujjakkal hasítja szét,
fonja és fűzi légkörét, de
elévül minden szentbeszéd,
mindig másra eszmél időtlen idejében.

Milyen szépek a repedt harangok,
a torony beteges dőlésszöge.
Milyen szép a hangszálak szökdelése,
a szembogár röpte,
szépek a hangtalan torkok,
a fordított irány,
a félbeszakadt dolgok,
az elmaradt nyitány.

2013. március 3

.

Álom / Keszthelyi György géprajza

A madár kereszthalála / Keszthelyi György géprajza

A szerző, akinek ez a második verskötete, így vall magáról:

„Kolozsvárott jöttem a világra, 1955. augusztus 20-án, másodmagammal. Elsőszülött vagyok negyvenöt perc előnnyel, ezért lehet, hogy szabályszerűen elsőhalott leszek. Gyermekkoromban csodálattal bámultam a Házsongárd hős-részlegét, ma már annyi a névtelen (élő)halott hős, hogy nem csodálok semmit. Harmincöt évet éltem az első bolondokházában, most számolom, megérek-e ugyanannyit a másodikban. Írtam, írok a Szabadságnak, az Irodalmi Jelennek, a Váradnak, a Korunknak és a Látónak is. Főleg verseket írok, de két novellám is hozta az I.J. 2009-ben kiadott antológiája. Van, aki pesszimistának tart, tudj' Isten, mi vagyok. Dominus vobiscum."

Első kötete (Bárány kalasnyikovval. Versek, 2010) megtalálható a Magyar Elektronikus Könyvtárban: http://mek.oszk.hu/08500/08556/